

Samuel Beckett

Čekání na Godotta

Překlad: Patrik Ouředník

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Venkovská cesta, strom.

Večer.

Estragon sedí na kameni a zouvá si botu. Heká, pomáhá si oběma rukama. Vyčerpán ustane, těžce oddechuje, začne znovu. Táh hra. Vstoupí Vladimír.

ESTRAGON (*vzdává se*) S tím nehnu.

VLADIMÍR (*přibližuje se drobnými prkennými krůčky, se široce rozkročenýma nohama*) Začínám tomu věřit. (Znehybní) Dlouho jsem odolával, říkal jsem si, Vladimíre, buď rozumný, ještě jsi všechno nezkusil. A znovu jsem se pouštěl do boje. (Rozjímá o boji. Estragonovi) Vida, ty ses vrátil.

ESTRAGON Fakt?

VLADIMÍR Jsem rád, že tě vidím. Myslel jsem, žes odešel navždy.

ESTRAGON Já taky.

VLADIMÍR Měli bychom to oslavit. Naše shledání. Ale jak? (Přemýšlí) Vstaň, ať tě políbím. (Podává Estragonovi ruku)

ESTRAGON (podrážděně) No jo, hned.

Ticho.

VLADIMÍR (dotčen, chladně) Možno zvědět, kde Jeho Milost strávila noc?

ESTRAGON V pangejtu.

VLADIMÍR (vzrušen) V pangejtu! Kde?

ESTRAGON (nehybně) Tam.

VLADIMÍR Zmlátili tě?

ESTRAGON Jo ... Ne moc.

VLADIMÍR Zas ty samý?

ESTRAGON Ty samý? Nevím.

Ticho.

VLADIMÍR Když nad tím tak přemýšlím ... celou tu dobu ... někdy si říkám, co by s tebou bylo ... beze mě. (Kategoricky) Každopádně by toho nebylo moc. Hromádka kostí.

ESTRAGON (zasažen) No a co?

VLADIMÍR (sklíčeně) Je toho na jednoho moc. (Po chvíli živě) Na druhý straně, říkám si, proč si s tím lámat hlavu. Teď. Na to jsme měli myslet dřív, tak kolem devatenáct set.

ESTRAGON (moří se s botou) Co kdybys mi helfnul.

VLADIMÍR Vrhli bychom se ruku v ruce z Eiffelovky. Mezi prvníma. Jo, to byly časy, tenkrát. Teď už je pozdě. Ani by nás tam nepustili.

Estragon se zuřivě vrhá na botu.

Co blbneš?

ESTRAGON Zouvám se. To se ti nikdy nestalo?

VLADIMÍR Už dávno ti říkám, že to chce sundavat je každý den. Udělal bys líp, kdybys mě poslechl.

ESTRAGON (slabě) Pomoz mi.

VLADIMÍR Bolí tě něco?

ESTRAGON Bolí! On se mě ptá, jestli mě něco bolí!

VLADIMÍR (vášnivě) Jseš asi jedinej na světě, koho něco bolí! Já jsem vzduch. Chtěl bych tě vidět na mém místě. Možná by ses divil.

ESTRAGON Tebe něco bolí?

VLADIMÍR Bolí! On se mě ptá, jestli mě něco bolí!

ESTRAGON (zamíří ukazováčkem) To není důvod, abys chodil s rozepnutým poklopem.

VLADIMÍR (pohlédne dolů) máš pravdu. Jen žádnou nedbalost.

ESTRAGON Co ti mám říct. Čekáš vždycky do poslední chvíle.

VLADIMÍR (zasněně) Poslední chvíle ... (Rozjímá) Je krapet daleko,

ale určitě bude stát za to. Kdo to jenom říkal?

ESTRAGON Nechtěl bys mi píchnout?

VLADIMÍR Jednou přece přijít musí. Když si tohle říkám, připadám si legračně. Mám takovej divnej pocit. (Sundá si klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá v něm rukou, vyklepne ho, nasadí) Jak bych to řekl? Jsem takovej ... uklidněnej a zároveň ... (Přemítá) vyděšenej. (Emfaticky) Vy-dě-še-nej. (Nanovo sundá klobouk a nahlíží dovnitř) No ne. (Zaklepe na dýnko, jako by čekal, že něco vypadne, nahlédne dovnitř, nasadí si ho) Nojo.

Estragonovi se nakonec s obrovským úsilím podaří zout botu. Nahlédne dovnitř, zašátrá v ní rukou, obrátí ji, zatřese s ní, dívá se na zem, nic nenajde, s mlhavým zrakem do ní znovu zajede rukou.

Tak co?

ESTRAGON Nic.

VLADIMÍR Ukaž.

ESTRAGON Není co.

VLADIMÍR Zkus si ji nasadit.

ESTRAGON (po prohlídce nohy) Nechám ji na vzduchu. Ať si dýchne.

VLADIMÍR To jsi celej ty, trestat botu, když viníkem je noha. (Sundá si ještě jednou klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá rukou, zaklepe na dýnko, foukne dovnitř, nasadí) Marná sláva.

Ticho. Estragon hýbe prsty u nohou, aby se mezi ně dostal vzduch.

Jeden z lotrů spasen byl. (Pauza) Docela Slušný procento.
(Pauza) Gogo ...

ESTRAGON Co je?

VLADIMÍR Co kdybychom se káli?

ESTRAGON Z čeho?

VLADIMÍR No ... (Přemítá) Nemusíme se šťourat v podrobnostech.

ESTRAGON Že jsme se narodili?

VLADIMÍR (vypukne v upřímný smích, který okamžitě potlačí. Zkříví tvář bolestí a sáhne si na ohanbí) Jeden se už nemůže ani zasmát.

ESTRAGON To teda o moc přijde.

VLADIMÍR Jenom usmát. Pousmát. (Rozzáří se od ucha k uchu. Úsměv přejde na několik okamžiků do strnulého šklebu, až náhle zhasne) To ale není ono. (Pauza) Zkrátka ... (Pauza) Gogo ...?

ESTRAGON (podrážděně) No co je?

VLADIMÍR Četls bibli?

ESTRAGON Bibli? (Přemýšlí) Asi jo.

VLADIMÍR Ale do školy's chodil? A na mši svatou?

ESTRAGON Jestli byla svatá, to nevím.

VLADIMÍR Nepleteš si to s loretou?

ESTRAGON Možný. Pamatuju si na mapu Svaté země. Barevnou. Moc hezká. S bleděmodrým Mrtvým mořem. Jak jsem se na něj podíval, dostal jsem žízeň. Sem si vyrazíme na líbánky, říkal jsem si. Zaplavat si. Prožít naše štěstí.

VLADIMÍR Tys měl bejt básník.

ESTRAGON Taky že jsem byl. (Kývne na své hadry) Není to snad vidět?

Ticho.

VLADIMÍR O čem jsme to mluvili ... Co dělá noha?

ESTRAGON Otýká.

VLADIMÍR Už to mám, o lotrech. Pamatuješ?

ESTRAGON Ne.

VLADIMÍR Chceš, abych ti to vyprávěl?

ESTRAGON Ne.

VLADIMÍR Zabije to čas. (Pauza) Dva zloději byli ukřižovaný spolu

se Spasitelem. Práví se ...
ESTRAGON S kým?
VLADIMÍR Se Spasitelem. Dva zloději. Práví se, že jeden byl spasen
a druhý ... (Hledá opak slova spasen) ... zatracenej.
ESTRAGON Spasen od čeho?
VLADIMÍR Od pekla.
ESTRAGON Já jdu pryč. (Nepohne se)
VLADIMÍR Jenomže ... (Pauza) Jak to přijde, že ... Doufám, že tě
nenudím.
ESTRAGON Já tě neposlouchám.
VLADIMÍR Jak to přijde, že ze čtyř evangelistů o tom mluví jenom
jeden? Přece tam byli všichni čtyři - přinejmenším poblíž.
A jenom jeden mluví o spaseným lotrovi. (Pauza) Heleď,
Gogo, musíš mi občas přihrát, tohle je na pendrek.
ESTRAGON Jsem jedno ucho.
VLADIMÍR Jeden ze čtyř. Z těch tří o tom dva nemluví vůbec a jeden
tvrdí, že mu nadávali oba.
ESTRAGON Kdo?
VLADIMÍR Cože?
ESTRAGON Vůbec tomu nerozumím. (Pauza) Kdo nadával komu?
VLADIMÍR Spasitelovi. Lotrové.
ESTRAGON Proč?
VLADIMÍR Že je nechtěl spasit.
ESTRAGON Od pekla?
VLADIMÍR Ale ne! Od smrti.
ESTRAGON No a?
VLADIMÍR No že by bylo logický, kdyby byli zatracený oba.
ESTRAGON A co?
VLADIMÍR Ale tamten zas tvrdí, že jeden byl spasenej.
ESTRAGON No a co? Každý říká něco jinýho, to se stává.
VLADIMÍR Byli tam čtyři. Ale jenom jeden mluví o spaseným lotrovi.
Proč bych měl věřit zrovna jemu?

ESTRAGON Tak mu nevěř.

VLADIMÍR Všichni mu ale věří. Lidi znají jenom tuhle verzi, žádnou jinou.

ESTRAGON Lidi jsou volové.

Namáhavě se zvedne, odkulhá k levému portálu, zastaví se, zacloní rukou oči, zahledí se do dálky. Otočí se, zamíří k pravému portálu. táž hra. Vladimír ho sleduje pohledem. Jde k botě, zvedne ji, podívá se dovnitř a prudce ji pustí

VLADIMÍR Fuj! (Odplivne si)

Estragon se vrátí do středu scény, zády k divákům. Zacloní rukou Oči, hledí do dálky.

ESTRAGON Hotový ráj na zemi.

Otočí se, postoupí k rampě, čelem do publika.

Psina k popukání. (Vladimírovi) Pojď pryč.

VLADIMÍR Nemůžeme.

ESTRAGON Proč?

VLADIMÍR Čekáme na Godota.

ESTRAGON máš pravdu. (Pauza) Jseš si jistej, že je to tady?

VLADIMÍR CO?

ESTRAGON Že máme čekat.

VLADIMÍR Řekl u stromu.

Dívají se na strom.

Vidiš nějakej jinej?

ESTRAGON Co je to?

VLADIMÍR Vypadá to jako vrba.

ESTRAGON Kde má listy?

VLADIMÍR Asi je uschlá.

ESTRAGON A je po smutku.

VLADIMÍR Ledaže by nebyla sezóna.

ESTRAGON Vypadá zakrsle.
VLADIMÍR Skoro jako keř.
ESTRAGON Jako zákrsek.
VLADIMÍR Jako k ... (Vzpamatuje se) Oč ti kráčí? Chceš mi
namluvit, že čekáme na špatným místě?
ESTRAGON Měl by tu být.
VLADIMÍR Neřekl najisto, že přijde. Nic nesliboval.
ESTRAGON A když nepříjde?
VLADIMÍR Vrátime se zítra.
ESTRAGON A pozítří.
VLADIMÍR Možná.
ESTRAGON A tak dál, furt pryč.
VLADIMÍR To není ...
ESTRAGON Dokud nepříjde.
VLADIMÍR Přeháníš.
ESTRAGON Byli jsme tu už včera.
VLADIMÍR Tak to ne, to se pleteš.
ESTRAGON Tak co jsme včera dělali?
VLADIMÍR Co jsme dělali včera?
ESTRAGON Jo.
VLADIMÍR Včera ... (Rozzlobeně) Dělat zmatky, v tom se vyznáš,
to teda klobouk dolů.
ESTRAGON Co já vím, byli jsme tady.
VLADIMÍR (se rozhlédne kolem) Je ti to tu povědomý?
ESTRAGON To neříkám.
VLADIMÍR No tak.
ESTRAGON To nic neznamená.
VLADIMÍR Ale ten strom ... (Otočí se k publiku) Tohleto
rašeliniště ...
ESTRAGON A jseš si jistej, že to bylo dneska?
VLADIMÍR Co?
ESTRAGON Že máme čekat.

VLADIMÍR Říkal v sobotu. (Pauza) Aspoň myslím.

ESTRAGON Po rachotě.

VLADIMÍR Měl bych to mít někde zapsaný. (Prohrabává kapsy přeplněné všemožnými krámy)

ESTRAGON Ale kterou sobotu? A je vůbec sobota? Proč by nemohla být neděle? Nebo pondělí. Nebo pátek.

VLADIMÍR (se vyděšeně rozhlíží kolem, jako by datum bylo zapsané v krajině) To není možný.

ESTRAGON Nebo čtvrtek.

VLADIMÍR Co budeme dělat?

ESTRAGON Jestli se namáhal pro nic za nic včera, dneska už nepřijde, to je ti snad jasný.

VLADIMÍR Vždyť jsi říkal, že jsme tu včera byli.

ESTRAGON Můžu se mejlit. (Pauza) Budeme chvíli zticha, co říkáš.

VLADIMÍR (slabě) Jak myslíš.

Estragon se posadí. Vladimír nervózně rázuje po jevišti, chvílemi se zastavuje a zkoumá obzor. Estragon usne. Vladimír dojde až k němu a zastaví se.

Gogo ...

Ticho

Gogo!

Ticho

GOGO!

Estragon sebou šubne a probudí se. S hrůzou si uvědomí, že je v bdělém stavu.

ESTRAGON Spal jsem. (Vyčítavě) Proč mě nikdy nenecháš spát?

VLADIMÍR Cítil jsem se osamělý.

ESTRAGON Měl jsem takovej sen.

VLADIMÍR Nevypravuj mi ho.

ESTRAGON Zdálo se mi, že ...

VLADIMÍR NEVYPRAVUJ MI HO!

ESTRAGON (ukáže kolem sebe) Tenhle ti stačí? (Pauza) Nejsi dvakrát vstřícnej, Dando. Komu mám vyprávět své nejsoukromější můry, když ne tobě?

VLADIMÍR Jen ať zůstanou soukromý. Víš, že to nesnáším.

ESTRAGON (chladně) Někdy si říkám, jestli bysme neudělali líp, kdybychom šli od sebe.

VLADIMÍR Daleko bys nedošel.

ESTRAGON V tom je ovšem jádro pudla. (Pauza) Žejo, Dando, že je v tom jádro pudla? (Pauza) S přihlédnutím ke krásám cesty. (Pauza) A k laskavým povahám poutníků. (Pauza. Mazlivě) Žejo, Dando?

VLADIMÍR Klid.

ESTRAGON (S rozkoší) Klid ... Klid ... (Zasněně) Angličani říkají khám. To jsou lidi very khám. (Po chvíli) Znáš ten fór o Angličanovi v bordelu?

VLADIMÍR Znáám.

ESTRAGON Pověz mi ho.

VLADIMÍR Nech toho.

ESTRAGON Namazanej Anglán jde do bordelu. Mamá se ho ptá, jestli chce blondýnu, černou nebo zrzavou. Pokračuj.

VLADIMÍR NECH TOHO!

Vladimír odejde. Estragon vstane a jde za ním až k portálu. Mimikou i gesty připomíná boxerského fanouška. Vladimír se vrací, mine Estragona, se sklopeným zrakem přejde jeviště Estragon udělá několik kroků k Vladimírovi a zastaví se.

ESTRAGON (laskavě) Chtěl jsi mi něco říct?

Vladimír neodpoví Estragon postoupí o krok.

Nechtěls mi něco říct?

Ticho. Estragon postoupí o krok.

Dando ...

VLADIMÍR (aniž se otočí) Nemám, co bych ti řekl.

ESTRAGON (krok k Vladimírovi) Ty se zlobíš? (Pauza. Krok)
Promiň. (Pauza. Krok. Dotkne se Vladimíra na rameni) No
tak, Dando. (Pauza) Podej mi ruku.

Vladimír se otočí

Obejmi mě.

Vladimír se vzepře.

No tak.

Vladimír povolí. Obejmou se. Estragon prudce couvne.

Táhne z tebe česnek!

VLADIMÍR To je dobrý na ledviny!

Ticho. Estragon si prohlíží strom.

Co budeme dělat?

ESTRAGON Čekat.

VLADIMÍR Myslím kromě toho.

ESTRAGON Co se takhle oběsit?

VLADIMÍR To by byl způsob, jak ho dostat do pozoru.

ESTRAGON (zváben) To se postaví?

VLADIMÍR Se vším všudy. A kam dokropíš, vykvete mandragora.

Proto tak křičej, když je rvou ze země. Tos nevěděl?

ESTRAGON Jdeme na věc.

VLADIMÍR Na té větvi?

Oba přistoupí ke stromu a prohlížejí si ho.

Moc bych jí nevěřil.

ESTRAGON Zkusit to můžem vždycky.

VLADIMÍR Tak to zkus.

ESTRAGON Jdi první.
VLADIMÍR Ty jdi první.
ESTRAGON Proč já?
VLADIMÍR Jseš lehčí.
ESTRAGON No právě.
VLADIMÍR Tomu nerozumím.
ESTRAGON Zapřemejšlej.
VLADIMÍR (přemýšlí. Po chvíli) Tomu nerozumím.
ESTRAGON Vysvětlím ti to. (Přemýšlí) Ta větev ... ta větev ...
(Vztekle) Tak se kapku namáhej, sakra!
VLADIMÍR Spoléhám na tebe.
ESTRAGON (s úsilím) Gogo lehký - větev neprasknout - Gogo kaput.
Danda těžký - větev ryc - Danda zůstat sám. (Pauza) Zatímco
... (Hledá vhodná slova)
VLADIMÍR To mě nenapadlo.
ESTRAGON (najde) Kdo dokáže více, dokáže i méně.
VLADIMÍR A jseš si jistej, že jsem těžší než ty?
ESTRAGON To říkáš ty. Jak já to mám vědět. Každopádně je padesát
procent šance. Nebo skoro.
VLADIMÍR Takže?
ESTRAGON Takže nic. To je moudřejší.
VLADIMÍR Počkáme, až co nám řekne.
ESTRAGON Kdo?
VLADIMÍR Godot.
ESTRAGON A je to.
VLADIMÍR Budem aspoň vědět, na čem jsme.
ESTRAGON Na druhý straně by možná bylo lepší kout železo, dokud
... nevychladne.
VLADIMÍR jsem zvědavěj, co nám řekne. To nás k ničemu
nezavazuje.
ESTRAGON Co jsme to po něm vlastně chtěli?
VLADIMÍR Tys tam nebyl?

ESTRAGON Nedával jsem pozor.
VLADIMÍR Já vlastně ... Nic určitýho, myslím.
ESTRAGON Na něco jsme se ho ptali.
VLADIMÍR To je ono.
ESTRAGON Vznegli neurčitou prosbu.
VLADIMÍR Tak něco.
ESTRAGON Co on?
VLADIMÍR Že uvidí.
ESTRAGON Že nemůže nic slíbit.
VLADIMÍR Že si to musí nechat projít hlavou.
ESTRAGON Odpočet a fit.
VLADIMÍR Poradit se se ženou.
ESTRAGON S přáteli.
VLADIMÍR S poradci.
ESTRAGON S dopisovateli.
VLADIMÍR Nahlédnout do záznamů.
ESTRAGON Do šekové knížky.
VLADIMÍR Dřív než se vysloví.
ESTRAGON To je normální.
VLADIMÍR Běžný.
ESTRAGON Se mi zdá.
VLADIMÍR Myslím.

Oddech.

ESTRAGON (zneklidněn) A my?
VLADIMÍR Cože?
ESTRAGON Povídám, a my?
VLADIMÍR Nerozumím ti.
ESTRAGON Co my s tím?
VLADIMÍR My s tím?
ESTRAGON Nespíchej. Času dost.
VLADIMÍR My jsme prosebníci.

ESTRAGON To už jsme na tom takhle?

VLADIMÍR Pán do toho má co mluvit?

ESTRAGON Copak nemáme žádný práva?

Vladimírův smích, uťatý stejně náhle jako předešle. Táž hra, ale bez úsměvu.

VLADIMÍR Bys mě rozesmál, kdybych si to mohl dovolit.

ESTRAGON Ztratili jsme je?

VLADIMÍR (zřetelně) Střelili jsme je.

Ticho. Oba znehybní, hlavu na prsou, prolomeni v kolenou. Klátí rukama.

ESTRAGON (slabě) Nejsme s ním spřízněný? (Pauza) Hele.

VLADIMÍR (zvedne ruku) Poslouchej.

Strnule naslouchají.

ESTRAGON Nic neslyším.

VLADIMÍR Šš!

Naslouchají. Estragon ztratí rovnováhu a málem upadne. Zachytí se Vladimírovy paže, ten se zakymácí. Zhroucení, naslouchají opření jeden o druhého a hledí si vzájemně do očí.

Já taky ne.

ESTRAGON Vyděsils mě.

VLADIMÍR Myslel jsem, že je to on.

ESTRAGON Kdo?

VLADIMÍR Godot.

ESTRAGON To zrovna. Leda vítr v rákosí.

VLADIMÍR Přisahal bych, že někdo křičel.

ESTRAGON Proč by křičel?

VLADIMÍR Na koně.

Ticho.

ESTRAGON Pojd' pryč.

VLADIMÍR Kam? (Pauza) Třeba budeme spát dneska u něho, pěkně
v teple, v suchu, s plným břichem, ve stodole nebo něco.
To by stálo za trochu čekání, ne?

ESTRAGON Za trochu možná. Ale ne celou noc.

VLADIMÍR Ještě je den.

Ticho.

ESTRAGON Mám hlad.

VLADIMÍR Chceš mrkev?

ESTRAGON Nic jinýho není?

VLADIMÍR Měl bych mít pár brukví.

ESTRAGON Dej mi mrkev.

*Vladimír zašátrá v kapse, vytáhne brukve a podá ji
Estragonovi.*

Díky. (Kousne do brukve. Naříkavě) To je brukve!

VLADIMÍR Jo promiň. Byl bych přísahal, že je to mrkev. (Prohledává
kapsy a vytahuje další brukve) Samý brukve. (Hledá) Asi
jsi snědl poslední. (Hledá) Hele, tady je. Vytáhne mrkev a
podá ji Estragonovi) Račte, pane.

Estragon otře mrkev o rukáv a zakousne se do ní.

Vrať mi tu brukve.

Estragon mu vrátí brukve.

Šetři si ji, je to poslední.

ESTRAGON (žvýkáje) Na něco jsem se tě ptal.

VLADIMÍR Hm.

ESTRAGON Odpověděls mi?

VLADIMÍR Je dobrá, ta mrkev?

ESTRAGON Sladká.

VLADIMÍR Tím líp, tím líp. (Pauza) Na co ses mě ptal?

ESTRAGON Už nevím. (Žvýká) To mě právě žere. (Potěšeně se zadívá na mrkev, roztočí ji v prstech) Ta mrkev je výborná. (Zamyšleně cucá mrkev) Počkej, už si vzpomínám. (Zakousne se do mrkve)

VLADIMÍR No?

ESTRAGON (s plnými ústy, roztržitě) Nejsme s ním spřízněný?

VLADIMÍR Vůbec ti nerozumím.

ESTRAGON (dožvýká sousto, polkne) Jestli s ním nejsme spřízněný.

VLADIMÍR Spřízněný?

ESTRAGON Spříz-ně-ný.

VLADIMÍR Jak, spřízněný?

ESTRAGON V dobrém i ve zlém.

VLADIMÍR Ale s kým?

ESTRAGON S tím tvým chlápkem.

VLADIMÍR S Godotem? Spřízněný s Godotem? To myslíš vážně?

To si piš, že ne. (Pauza) Zatím ne.

ESTRAGON Godot se jmenuje?

VLADIMÍR Myslím.

ESTRAGON Mrkni. (Zdvihne zbytek mrkve za nat' a točí jí před očima) To je zvláštní, je čím dál míň dobrá.

VLADIMÍR U mě je to naopak.

ESTRAGON Jak?

VLADIMÍR Chutná mi čím dál tím víc. Jako postupně.

ESTRAGON (po dlouhém přemýšlení) A to je opak?

VLADIMÍR To je věc založení.

ESTRAGON Povahy.

VLADIMÍR Tý neporučíš.

ESTRAGON Marná snaha.

VLADIMÍR Jednou už jseš takovej.

ESTRAGON Ať děláš co děláš.

VLADIMÍR Člověka nepředěláš.

ESTRAGON Kdyby ses rozkrájel. (Podává zbytek mrkve

Vladimírovi) Nechceš to dojist?

Docela blízko se ozve strašlivý křik. Estragon upustí mrkev. Oba strnou. Vrhnou se ke kulisám. V polovině cesty se Estragon zarazí, vrátí se, zdvihne mrkev, nacpe ji do kapsy, vrhne se za Vladimírem, který na něho čeká, nanovo se zastaví, vrátí se pro boty, utíká za Vladimírem. Nato se oba odvrátí, zaklesnutí jeden do druhého, a čekají na pohromu.

Vejde Pozzo a Lucky. Pozzo vede Luckyho na provazu, dostatečně dlouhém, aby se Lucky dostal do středu jeviště, ještě než se Pozzo vynoří z portálu. Lucky, smyčku kolem krku, nese v ruce těžký kufr, skládací stoličku, koš s jídlem, přes paži má přehozený kabát. Pozzo má bič.

POZZO (za scénou) Rychleji!

Prásknutí biče. Objeví se Pozzo. Lucky přejde kolem Vladimíra a Estragona. Když je spatří Pozzo, zastaví se a provaz se napne. Pozzo jím prudce trhne.

Zpátky!

Lucky hlučně upadne s celým svým nákladem. Vladimír a Estragon ho pozorují, zmitání mezi přáním jít mu pomoci a strachem, aby se nezapletli do něčeho, po čem jim nic není Vladimír nakonec vykročí k Luckymu. Estragon ho zadrží za rukáv.

VLADIMÍR Pusť mě.

ESTRAGON neblázni.

POZZO Pozor! Je zlý.

Estragon a Vladimír si měří Pozza.

Na cizí.

ESTRAGON (tlumeně) To je on?

VLADIMÍR Kdo?

ESTRAGON No ten.

VLADIMÍR Godot?

ESTRAGON No.

POZZO Pozzo jméno mé.

VLADIMÍR Sotva.

ESTRAGON Řekl Godot.

VLADIMÍR Neřekl.

ESTRAGON (Pozzovi) Nejste náhodou pan Godot, pane?

POZZO (hrozivě) Jmenuji se Pozzo! (Pauza) Vám to nic neříká?

(Pauza) Poslyšte, vám to nic neříká?

Vladimír a Estragon na sebe tázavě pohlédnou.

ESTRAGON (se tváří, jako by pátral v paměti) Bozzo ... Bozzo ...

VLADIMÍR (stejně) Pozzo ...

POZZO P-P-Pozzo!

ESTRAGON A jo. Pozzo ... počkat ... Pozzo ...

VLADIMÍR Tak Pozzo nebo Bozzo?

ESTRAGON Pozzo ... neznám.

VLADIMÍR (smířlivě) Znal jsem nějakého Gozza. Jeho matka vyšívala na bubínku.

Pozzo hrozivě vykročí.

ESTRAGON (živě) My nejsme zdejší, pane.

POZZO (se zastaví) Jste nicméně lidské bytosti. (Nasadí si brýle)

Pokud mne neklame zrak. (Sundá brýle) Téhož rodu jako já.

(Vybuchne smíchy) Téhož rodu jako Pozzo! Božského původu!

VLADIMÍR Totiž ...

POZZO (břitce) Kdo je to Godot?

ESTRAGON Godot?

POZZO Pokládali jste mě za Godota.

VLADIMÍR Ach ne, pane, to v žádném případě.

POZZO Kdo je to?

VLADIMÍR Jeden ... náš známý.

ESTRAGON Známý, vždyť ho sotva známe.

VLADIMÍR To ano ... to ne ... moc dobře ho neznáme ... nanejvýš ...

ESTRAGON Co se mě týče, ani bych ho nepoznal.

POZZO Myslel jste, že jsem to já.

ESTRAGON Totiž ... to šero ... únava ... slabost ... to čekání ... fakt je, že mě napřed napadlo ...

VLADIMÍR Neposlouchejte ho, pane, neposlouchejte ho!

POZZO Čekání? Vy na něho čekáte?

VLADIMÍR No, že bychom zrovna čekali ...

POZZO Tady? Na mých pozemcích?

VLADIMÍR Nemysleli jsme na nic špatného.

ESTRAGON Měli jsme ty nejlepší úmysly.

POZZO Cesta patří všem.

VLADIMÍR To jsme si právě říkali.

POZZO Je to hanba, ale je to tak.

ESTRAGON To se nedá svítit, že.

POZZO (se širokým gestem) Nemluvme už o tom. (Škubne provazem)
Vstávej!

Lucky se nepohne.

Pokaždé, když upadne, usne. (Škubne provazem) Vstávej,
zdechliho!

*Lucky se lomozně zvedá a sbírá náklad. Pozzo škubne
provazem.*

Zpátky!

Lucky zacouvá.

Stát!

Lucky se zastaví.

Čelem vzad!

Lucky udělá čelem vzad

(přívětivě k Vladimírovi a Estragonovi) Přátelé, jsem šťasten, že jsem vás poznal. (Zaznamená jejich nedůvěřivý výraz) Ale ano, ovšem, upřímně šťasten. (Škubne provazem) Ke mně!

Lucky se přiblíží.

Stát!

Lucky se zastaví.

Víte, cesta je dlouhá, když se člověk trmácí sám a sám celý ... (dívá se na hodinky) ... celé ... (Počítá) ... celých šest hodin, ano, šest hodin, a živou duši nepotká. (Luckymu) Kabát!

Lucky odloží kufr; přistoupí, podá Pozzovi kabát, couvne a uchopí kufr.

Na! (Podává Luckymu bič)

Lucky přistoupí, a protože nemá volné ruce, skloní se a vezme bič do zubů. Ustoupí zpátky. Pozzo si začne oblékat kabát, ustane.

Kabát!

Lucky vše odloží, přistoupí, pomůže Pozzovi do kabátu, ustoupí a ujme se nákladu.

Začíná se ochlazovat. (Zapne si kabát, skloní se, pohlédne na sebe, napřímí se) Bič!

Lucky přistoupí, skloní se, Pozzo mu vyrve bič ze zubů, Lucky ustoupí.

Ach přátelé, je mi zatěžko rozloučit se tak záhy se svými bližními, ač ... (Prohlíží si své bližní) ... jsou mi poměrně vzdálení. (Luckymu) Stoličku!

Lucky odloží kufr a koš s jídlem, přistoupí, rozloží stoličku, postaví ji na zem, couvne, uchopí kufr a koš. Pozzo hledí na stoličku.

Blíž!

Lucky odloží kufr a koš s jídlem, přistoupí, přemístí stoličku, couvne, uchopí zavazadla. Pozzo se posadí, koncem biče se dotkne Luckyho hrudi.

Zpátky!

Lucky ustupuje.

Ještě!

Lucky ustupuje.

Stát!

Lucky se zastaví

Proto, když dovolíte, strávím ještě okamžik ve vaší společnosti, dříve než vykročím vstříc novým dobrodružstvím.(Luckymu) Koš!

Lucky přistoupí, podá mu koš, couvne.

Na čerstvém vzduchu člověku vytráví. (Otevře koš, vyndá kus kuřete, krajíc chleba a láhev vína. Luckymu) Koš!

Lucky přistoupí, vezme koš, couvne a znehybní.

Dál!

Lucky ustupuje.

Dost.

Lucky se zastaví.

Smrdí. (Přihne si z láhve) Na vaše zdraví, přátelé. (Odloží láhev a pustí se do jídla)

Ticho. Estragon a Vladimír se postupně osmělují, krouží kolem Luckyho a okukují ho ze všech stran. Pozzo se zuřivě zakusuje do kuřete a odhazuje vycucané kosti. Lucky usíná vestoje a pomalu se hrouťí. Pokaždé, když zavadí kufrem o zem, se prudce napřímí

ESTRAGON Co je mu?

VLADIMÍR Vypadá unaveně.

ESTRAGON Proč neodloží ten kufír?

VLADIMÍR Co já vím.

Přistupují blíž.

Koukni.

ESTRAGON Co se ho zeptat?

VLADIMÍR Vidíš tohle?

ESTRAGON Co?

VLADIMÍR (ukazuje) Ten krk.

ESTRAGON (se dívá na krk) Co mám vidět?

VLADIMÍR Postav se sem.

ESTRAGON (vymění si s Vladimírem místo) Nojo.

VLADIMÍR Do krve.

ESTRAGON To ten provaz.

VLADIMÍR Jak se tře.

ESTRAGON Co naděláš.

VLADIMÍR To ta smyčka.

ESTRAGON To už je osud.

Pokračují v prohlídce, zastaví se u obličeje.

VLADIMÍR Nevypadá špatně.

ESTRAGON (pokrčí rameny, našpulí rty) No nevím.

VLADIMÍR Krapet zženštilej.

ESTRAGON Slintá.

VLADIMÍR To je normální.

ESTRAGON Má pěnu u huby.
VLADIMÍR Možná že je debil.
ESTRAGON Kretén.
VLADIMÍR (nakloní se blíž) Tohle je vole?
ESTRAGON (totéž) Těžko říct.
VLADIMÍR Funí.
ESTRAGON Aby ne.
VLADIMÍR A ty oči!
ESTRAGON Co, oči?
VLADIMÍR Lezou mu z d'ůlků.
ESTRAGON Podle mě musí každou chvíli zhebnout.
VLADIMÍR To není jistý. (Pauza) Zeptej se ho na něco.
ESTRAGON Myslíš?
VLADIMÍR O nic nejde.
ESTRAGON (nesměle) Pane ...
VLADIMÍR Hlasitěji.
ESTRAGON (hlasitěji) Pane ...
POZZO Nechte toho!

Estragon a Vladimír se otočí k Pozzovi, který mezitím dojedl a utírá si hřbetem ruky ústa.

Nevidíte, že si chce odpočinout?

Pozzo vytáhne dýmku a začne si ji nácávat. Estragon si všimne kuřecích kostí na zemi a lačně je pozoruje. Pozzo škrtně sirkou a zapaluje si dýmku.

Koš.

Lucky nereaguje. Pozzo zlostně odhodí sirkou a šklubne provazem.

Koš!

Lucky zavravorá, málem upadne, vzhopí se, přistoupí k Pozzovi, uloží láhev do koše, vrátí se na své místo a

*zaujme původní postoj Estragon stále upírá oči na kosti.
Pozzo škrtne podruhé a zapálí si dýmku.*

Co chcete, nikdy to nedělal. (Zabafá a natáhne si nohy) Ach!
Už je mi dobře.

ESTRAGON (bázlivě) Pane ...

POZZO Copak, příteli?

ESTRAGON Vy ... ty ... ty kosti už nebudete ...? Potřebovat pane.

VLADIMÍR (pobouřen) Tos nemohl počkat?

POZZO Ale ne, jen ho nechte, to je přece docela přirozené Jestli
budu potrebovat ty kosti? (Napřáhne bič a zpřehází hromádku
kostí) Ne, co se mě týče, potrebovat je nebudu.

Estragon vykročí.

Avšak ...

Estragon se zastaví.

Avšak, jak známo, kosti připadají v zásadě nosiči. Musíte
se tedy zeptat jeho.

Estragon pohlédne na Luckyho, zaváhá.

Jen se ho zeptejte, zeptejte se ho. Nebojte se, odpoví vám.

ESTRAGON (přistoupí k Luckymu) Promiňte, pane ... Promiňte ...

Lucky nereaguje. Pozzo práskne bičem. Lucky zvedne hlavu.

POZZO Mluví s tebou, čuně. Odpověz. (Estragonovi) Jen do toho.

ESTRAGON Promiňte, pane, budete chtít ty kosti?

Lucky dlouze hledí na Estragona.

POZZO (u vytržení) Pane!

Lucky sklopí zrak.

Odpověz! Chceš, nebo nechceš?

Lucky neodpovídá.

(Estragonovi) Jsou vaše.

Estragon se vrhne na kosti, sesbírá je a začne je okusovat.

Podivné. Ještě nikdy mi neodmítl kost. (Zahledí se s obavami na Luckyho) Doufám, že ho nenapadne onemocnět. (Zatáhne z dýmky)

VLADIMÍR To je hanba!

Ticho. Užaslý Estragon přestane ohryzávat kosti a hledí střídavě na Vladimíra a Pozza. Pozzo je naprosto klidný, Vladimír postupně zrozpačíti.

POZZO Máte na mysli něco konkrétního?

VLADIMÍR (srdnatě blábolí) Jednat takhle ... (Gesto k Luckymu) ... s člověkem ... mi ... mi připadá ... s lidskou bytostí ... to ... to není ... to je hanba!

ESTRAGON (nechce zůstat pozadu) Skandál. (Nanovo se pustí do kosti)

POZZO jste na mě přísní. (Vladimírovi) Kolik je vám let, smím-li se ptát? (Pauza) Šedesát? Sedmdesát? (Estragonovi) Kolik mu může být?

ESTRAGON Zeptejte se ho.

POZZO Nechci být indiskrétní. (Vyklepe dýmku o bič, vstane) Budu se muset rozloučit. Děkuji vám za milou společnost. (Přemýšlí) Ledaže bych si s vámi vykouřil ještě jednu dýmku. Co říkáte?

Neříkají nic.

Jsem ovšem jen slabý kuřák, sváteční, dalo by se říci, nemám ve zvyku kouřit dvě dýmky za sebou. Rozbuší se mi srdce. (Pauza) To dělá nikotin, přes všechnu opatrnost ho člověk tu a tam vdechne. (Povzdech) Inu. (Po chvíli) Dost možná, že jste nekuřáci? Ano? Ne? To je konečně detail. (Pauza) Ale jak se teď nenásilně posadit, když jsem právě vstal? A

nevzbudit přítom dojem, že se - jak bych to řekl podrobují?
(Vladimírovi) Prosím? (Po chvíli) Nebo jste nic neřikal?
(Pauza) Na tom nesejde. Řekněme ... (Přemýšlí)

ESTRAGON Balada. (Odhodí kosti)

VLADIMÍR Pojď pryč.

ESTRAGON Hned teď?

POZZO Okamžik! (Škubne provazem) Stoličku. (Ukáže bičem)

Lucky přemístí stoličku.

Dál. Sem. (Posadí se)

Lucky ustoupí, chopí se zavazadel.

A je to. (Nacpává si dýmku)

VLADIMÍR Pojď pryč.

POZZO Doufám, že má přítomnost vám není nevhod. Zůstaňte,
nebudete litovat.

ESTRAGON (větrí almužnu) Máme čas.

POZZO (zapálí si dýmku) Druhá není nikdy tak dobrá. (Vyndá dýmku
z úst a zpytavě si ji prohlíží). Jak první, chci říci. (Dá si
dýmku do úst) Ale chutná přesto.

VLADIMÍR Já jdu.

POZZO Nemůže mě vystát. Jsem bezpochyby poněkud nelidský. Ale
to má být důvod? (Vladimírovi) Uvažujte, příteli, než
provedete nějakou hloupost. Předpokládejme, že odejdete,
teď hned, ještě za světla, neboť navzdory všemu je ještě
světlo.

Všichni tři pohlédnou k obloze.

Dobrá. Co bude v tom případě ... (Vyndá dýmku z úst a
prohlíží si ji) ... vyhasla ... (Zapálí dýmku) ... v tom případě
... v tom případě ... co bude v tom případě s vaší schůzkou
s oním ... Godetem ... Godetem ... Godinem ... (Pauza) ...
zkrátka, víte, koho mám na mysli - na němž závisí celá vaše

budoucnost ... (Pauza) ... či přinejmenším vaše nejbližší budoucnost.

ESTRAGON Má pravdu.

VLADIMÍR Jak to víte?

POZZO Hle, oslovil mne! Uvidíte, že se z nás nakonec stanou přátelé.

ESTRAGON Proč to neodloží? Aspoň ten kufr?

POZZO I já bych si ho přál potkat. Čím více setkáváme lidi, tím jsem šťastnější. I ta nejbezvýznamnější bytost vás může poučit, obohatit, naplnit štěstím. I vy ... (Dlouze a významně si jednoho po druhém prohlédne) ... i vy - kdoví jste mi možná něco poskytlí.

ESTRAGON Proč to neodloží?

POZZO Což by mě nicméně silně překvapilo.

VLADIMÍR Na něco se vás ptal.

POZZO (nadšen) Ptal? On se ptal? A nač? (Pauza) Ještě před okamžikem jste mi říkali pane a třásli se strachem. Nyní mi kladete otázky. To neskončí dobře.

VLADIMÍR Mluv. Poslouchám tě.

ESTRAGON (který mezitím začal kroužit kolem Luckyho) Cože?

VLADIMÍR Můžeš se ptát. Zeptej se ho.

ESTRAGON Nač?

VLADIMÍR Proč to neodloží. Aspoň ten kufr.

ESTRAGON To si taky říkám.

VLADIMÍR Tak se ho zeptej.

POZZO (pozorně sledující rozhovor a obávající se, aby se otázka nezamluvila) Rozumím-li dobře, chcete se mě zeptat, proč neodloží zavazadla.

VLADIMÍR No.

POZZO (Estragonovi) Souhlasí?

ESTRAGON (krouží kolem Luckyho) Funí jak tuleň.

POZZO Odpovím vám. (Estragonovi) Ale snažně vás prosím, postůjte chvílku, znervózňuje mě to.

VLADIMÍR Pojd' sem.
ESTRAGON Co je?
VLADIMÍR Bude mluvit.

Nehybně čekají, opřeni jeden o druhého.

POZZO Výborně. jste tu všichni? Dáváte dobrý pozor? (Pohlédne na Luckyho, šklubne provazem)

Lucky zvedne hlavu.

Dívej se na mě, čuně!

Lucky se dívá.

Výborně. (Zastrčí dýmku do kapsy, vytáhne malý sprej, stříkne si do krku, zandá sprej do kapsy, odkašle si, odplivne, vytáhne sprej, stříkne, zandá do kapsy) jsem připraven. Poslouchají všichni? (Pohlédne na Luckyho, šklubne provazem) Ke mně!

Lucky se přiblíží.

Sem!

Lucky se zastaví.

Připraveni? (Přehlédne postupně všechny tři, Luckyho naposled, šklubne provazem) Tak co je?

Lucky zvedne hlavu.

Nerad mluvím do prázdna. Dobrá. Nuže. (Zamyslí se)

ESTRAGON Já jdu pryč.

POZZO Na co jste se to ptali?

VLADIMÍR Proč neo ...

POZZO (vztekle) Nepřerušovat! (Po chvíli klidněji) Nikdy se z toho nevymotáme, když budeme mluvit všichni najednou. (Po chvíli) Co jsem to říkal? (Pauza. Hlasitěji) Co jsem to říkal?

Vladimír posunky naznačuje těžký náklad Pozzo nechápe.

ESTRAGON (nahlas) Kufr! (Ukáže na Luckyho) Proč? Pořád držet. Kufr, koš. (Ohýbá se pod tíhou pomyslného nákladu a těžce oddychuje) Nikdy neodložit. (Rozevře dlaně a s úlevou se napřímí) Proč?

POZZO Už to mám. Mohli jste to říct hned. Proč si neudělá pohodlí. Pokusme se probrat celou věc postupně. Nemá na to snad právo? Má. Či snad nechce? Přihořívá. Ale proč, táži se, proč nechce? (Pauza) pánové, řeknu vám proč.

VLADIMÍR Bacha.

POZZO Aby se mi zavděčil a já si ho ponechal.

ESTRAGON Co?

POZZO Snad jsem se špatně vyjádřil. Hledá způsob, jak by mě obměkčil, abych ho neopustil. Ne, to pořád není ono.

VLADIMÍR Vy se ho chcete zbavit?

POZZO Rád by mě doběhl, ale to se mu nepodaří.

VLADIMÍR Vy se ho chcete zbavit?

POZZO Domnívá se, že projeví-li se jako výkonný nosič, nakonec jej v této funkci zaměstnám.

ESTRAGON Vy ho nechcete?

POZZO Ve skutečnosti má obě ruce levé. Není to jeho řemeslo.

VLADIMÍR Vy se ho chcete zbavit?

POZZO Má za to, že ocením jeho neúnavnost a budu litovat svého rozhodnutí. Pokrytec. Jako bych neměl dost nádeníků.

Všichni tři hledí na Luckyho.

Atlas, syn Jupiterův. (Pauza) Zodpověděl jsem, zdá se, vaši otázku. Máte nějaké další? (Hra se sprejem)

VLADIMÍR Vy se ho chcete zbavit?

POZZO Prosím?

VLADIMÍR Vy se ho chcete zbavit?

POZZO Tak. Ale místo abych ho zahnal, místo abych ho s prominutím nakopal do prdele a vyrazil s ním dveře, jsem takový

dobrák, že se s ním vláčím na trh do Saint-Sauveur. Počítám, že ho vyhandluji za slušnou cenu. Taková stvoření ve skutečnosti ani zahnat nemůžete. Aby s nimi člověk skoncoval, musel by je zabít.

Lucky pláče.

ESTRAGON On pláče.

POZZO Starý zavšivený pes má víc důstojnosti. (Podává Estragonovi kapesník) Nate, utěšte ho, když je vám ho tak líto.

Estragon váhá.

Nate.

Estragon přijme kapesník.

Osušte mu oči. Nebude se cítit tak osamělý.

Estragon váhá.

VLADIMÍR Dej to sem, já to udělám.

Estragon odmítá vydat kapesník. Směšná, dětská tahanice.

POZZO Pospěšte si. Za chvíli přestane.

Estragon se přiblíží k Luckymu a zaujme náležitý postoj, chystaje se osušit mu slzy. Lucky náhle vymrští nohu a prudce kopne Estragona do holeně. Estragon pustí kapesník, překotně couvne a s kulháním a skučením oběhne jeviště.

Kapesník.

Lucky odloží kufr a koš, zvedne kapesník, podá ho Pozzovi, ustoupí a chopí se zavazadel.

ESTRAGON Hajzl! Dobytek! (Vyhrne si nohavici) Celýho mě zmrzačil!

POZZO Říkal jsem vám, že nemá rád cizí lidi.

VLADIMÍR (Estragonovi) Ukaž.

Estragon nastaví nohu.

(hněvivě Pozzovi) Vždyť to krvácí!

POZZO To je dobré znamení.

ESTRAGON (s nohou ve vzduchu) Nebudu moct chodit!

VLADIMÍR (něžně) Ponesu tě. (Pauza) Přinejhorším.

POZZO Už nepláče. Vystrídal jste ho vy. (Snivě) Slzy jsou věčné. Za každého, kdo se rozpláče, někdo jiný přestane. Stejně je tomu i se smíchem. (Směje se) Neproklínejme tedy naši dobu, není o nic horší než doby předchozí. (Po chvíli) Není ovšem nutné ji zvláště chválit. (Po chvíli) Nemluvme o ní vůbec. (Po chvíli) Počet obyvatelstva pravda stoupl.

VLADIMÍR Zkus udělat pár kroků.

Estragon se belhá po jevišti, zastaví se před Luckym, plivne na něho, jde se posadit na místo, kde seděl na začátku hry.

POZZO Jestlipak víte, kdo mě naučil říkat takové krásné věci? (Pauza. Vymrští prst směrem k Luckymu) On!

VLADIMÍR (dívaje se na oblohu) Copak nikdy nebude noc?

POZZO Bez něho bych nikdy nepomyslel na nic jiného než na hlouposti a na své zaměstnání. Uvědomoval jsem si, že krása, půvab a skutečné pravdy jsou mi navždy odepřeny. Tak jsem si najal knuka.

VLADIMÍR (proti své vůli) Knuka?

POZZO Už to bude nějakých šedesát let ... (V duchu počítá) Ano, téměř šedesát let. (Hrdě se napřímí) Řekněte, vypadám snad na ně?

Vladimír pozoruje Luckyho.

Proti němu jsem hotový mladík, ne? (Pauza. Luckymu) Klobouk.

Lucky odloží koš a smekne. Záplava bílých vlasů orámuje obličej. Přidrží klobouk v podpaží a chopí se koše.

A teď se dívejte. (Smekne. ¹⁾ Je úplně plešatý. Nasadí klobouk) Viděli jste?

VLADIMÍR Co je to knuk?

POZZO Říkali jste, že nejste zdejší. Ale nespádli jste doufám z Marsu. Kdysi mívali šašky. Dnes máme knuky. To jest ti, kteří si to mohou dovolit.

VLADIMÍR A vy se ho teď chcete zbavit? Zbavit se starého, věrného služebníka?

ESTRAGON Neřáde! Pozzo zneklidní.

VLADIMÍR Vysál jste ho na dřev a teď ho odhazujete jako ... (Hledá) ... jako banánovou slupku. Jen se přiznejte, že ...

POZZO (sténá, ruce na čele) Už nemůžu dál ... nemůžu ... pořád snášet ... dělá ... nemáte představu ... je to strašné ... strašné ... musí pryč ... (Lomí rukama) ...zblázním se z toho ... (Zhroutí se, hlavu v dlaních) Už nemůžu dál ... už nemůžu ...

Ticho. Všichni tři hledí na Pozza. Lucky se chvěje.

VLADIMÍR Už nemůže.

ESTRAGON Strašný.

VLADIMÍR Zblázní se z toho.

ESTRAGON Hnusný.

VLADIMÍR (Luckymu) Že se nestydíte! Takový hodný pán! A takhle ho trápí! Po takových letech! Že vám není hanba!

POZZO (vzlyká) Kdysi ... býval milý ... pomáhal mi ... bavil mě ... dělal mě lepším ... dnes ... mě vraždí ...

ESTRAGON A to ho chce nahradit?

VLADIMÍR Cože?

ESTRAGON Nepochopil jsem, jestli ho chce nahradit nebo jestli ho už nechce.

VLADIMÍR Nemyslím.

ESTRAGON Cože?

VLADIMÍR Nevím.

¹⁾ Všechny čtyři postavy nosí buřinku.

ESTRAGON Zeptej se ho.

POZZO (uklidněn) Pánové, nevím, co se to se mnou stalo. Omluvte mne. Zapomeňte na všechno. (Ovládá se čím dál víc) Nevím přesně, co jsem vám říkal, ale můžete mi věřit, nebylo na tom slovo pravdy. (Vztyčí se, uhodí do hrudi) Vypadám snad jako člověk, kterého lze beztrestně trápit? Prosím vás! (Prohledává kapsy) Kampak jsem založil dýmku?

VLADIMÍR Rozkošný večer.

ESTRAGON Nezapomenutelný.

VLADIMÍR A to ještě není konec.

ESTRAGON taky se mi zdá.

VLADIMÍR To je teprv začátek.

ESTRAGON Hotová bomba.

VLADIMÍR Jeden by myslel, že je v divadle.

ESTRAGON V cirkuse.

VLADIMÍR Ve varieté.

ESTRAGON V cirkuse.

POZZO Kam jsem ji mohl dát, bryerku?

ESTRAGON S tím je psina. Ztratil fajfárnu! (Hlučně se směje)

VLADIMÍR Přijdu hned. (Zamíří k portálu)

ESTRAGON Na konci chodby vlevo.

VLADIMÍR Drž mi místo. (Odejde)

POZZO Ztratil jsem svého Abdulláha!

ESTRAGON (svíjí se smíchy) K popukání!

POZZO (zvedne hlavu) Neviděl jste ... (Všimne si Vladimírovy nepřítomnosti) On odešel? (Zklamaně) Ani mi neřekl na shledanou. To není hezké. Měl jste ho zadržet.

ESTRAGON Nemohl to udržet.

POZZO Ach! (Pauza) Ach tak.

ESTRAGON (vstává) Pojď sem.

POZZO Proč?

ESTRAGON Pojďte, uvidíte.

POZZO Mám vstát?

ESTRAGON Pojd'te ... pojd'te ... rychle.

Pozzo vstane, jde za Estragonem.

Podívejte.

POZZO A jeje.

ESTRAGON A je po všem.

Vladimír se vrací, rozmrzelý, cestou vrazí do Luckyho, kopnutím porazí stoličku, nespokojeně přechází po jevišti.

POZZO Co je mu?

ESTRAGON Přišels o miliónovou hlínu.

Vladimír se zastaví, zvedne stoličku, postaví ji a nanovo, teď už klidněji, přechází sem tam.

POZZO Utišuje se. (Rozhlédne se) Ostatně, všechno se utišuje, cítím to. Snáší se veliký mír. Poslouchejte. (Zvedne ruku) Bůh Pan spí.

VLADIMÍR (zastaví se) Copak nikdy nebude noc?

Všichni tři se dívají na oblohu.

POZZO Dřív odejít nemůžete?

ESTRAGON No ... chápete ...

POZZO Ale to je přece přirozené, naprosto přirozené. Já kdybych byl na vašem místě a měl tu schůzku s Godinem ... Godetem ... Godotem ... zkrátka, víte, koho mám na mysli, čekal bych až do úplného setmění. (Dívá se na stoličku) Docela rád bych ještě poseděl, ale nevím, kudy na to.

ESTRAGON Můžu vám nějak pomoci?

POZZO Snad kdybyste mě požádal?

ESTRAGON Požádal o co?

POZZO Abych si sedl.

ESTRAGON To by vám pomohlo?

POZZO Domnívám se.

ESTRAGON Tak jedem. Sedněte si, buďte tak laskav.

POZZO Ale ne, ne, děkuji, to nestojí za řeč. (Pauza. Šeptem)
Naléhejte.

ESTRAGON Ale jděte, přece tu nebudete stát. Mohl byste se nachladit.

POZZO Myslíte?

ESTRAGON No samozřejmě.

POZZO Máte bezpochyby pravdu. (Posadí se) A je to. Děkuji vám, příteli.

Estragon se posadí

(hledí na hodinky) Ale je opravdu nejvyšší čas, abych se s vámi rozloučil, nechci-li se opozdit.

VLADIMÍR Čas se zastavil.

POZZO (přikládá hodinky k uchu) Tomu nevěřte, příteli, tomu nevěřte. (Schová hodinky do kapsy) Všechno, co chcete, ale tohle ne.

ESTRAGON (Pozzovi) Vidí dneska všechno černě.

POZZO S výjimkou oblohy. (Zasměje se svému vtipu) Trpělivost, však ona přijde. Ale vidím, v čem je zakopaný pes, vy nejste zdejší a nevíte, jak to u nás chodí se soumrakem. Chcete, abych vám to vysvětlil?

Ticho. Estragon a Vladimír začali opět hru s botou a s kloboukem. Luckymu spadne klobouk, aniž si toho povšiml.

Rád vaši zvědavost uspokojím. (Hra se sprejem) Trochu pozornosti, prosím.

Estragon a Vladimír pokračují v prohlídce, Lucky napůl spí Pozzo práskne bičem, ale ten jen slabě zasviští.

Co je s tím bičem?

Vstane a zapráská silněji, nakonec s úspěchem. Lucky sebou

*trhne. Estragonovi vypadne bota, Vladimírovi klobouk.
Pozzo odhodí bič.*

Nestojí za nic. (Prohlíží si své obecenstvo) Co jsem to říkal?
ESTRAGON Ale jděte, přece tu nebudete stát, mohli byste se nachcípát.

POZZO Máte pravdu. (Posadí se. Estragonovi) Jak se jmenujete?

ESTRAGON (pohotově) Katulus.

POZZO (který neposlouchal) Ach ano, o soumraku. (Zvedne hlavu)
dávejte přece pozor, takhle se nikam nedostaneme. (Dívá se na oblohu) Pohléd'te.

Všichni, kromě Luckyho, který začal opět dřímat, se zadívají na oblohu. Pozzo si všimne Luckyho a šhubne provazem.

Na nebe se dívej, čuně!

Lucky zvrátí hlavu.

Tak. To by stačilo.

Všichni skloní hlavu.

Co je na něm tak neobyčejného? Jakožto na nebi? Je bledé a jasné, jako kterékoli jiné nebe v tuto hodinu. (Pauza) V této zeměpisné šířce. (Pauza) Za hezkého počasí. (Hlas získá na zpěvnosti) Je tomu přibližně hodina ... (Pohlédne na hodinky, hlas zevšední) ... ano, hodina ... (Tón nanovo lyrický) ... poté, kdy nás od ... (Váhá, hlas znejistí) ... řekněme deseti hodin ... (Hlas zesílí) ... štědře zalévalo zářivými proudy červeného a zlatavého světla, počalo nezadržitelně slábnout, ztrácet na trpytu, blednout ... (Krouží rukama ve zmenšujících se kruzích, aby naznačil blednutí) ... blednout, stále víc, stále zřetelněji, až náhle ... (Dramatická pauza, široké horizontální všeobjímající gesto) bum! Konec! Nehýbe se. (Pauza) Avšak ... (Pozvedne varovně ruku) ... avšak za tím něžným, nehybným závojem ...

Pohlédne na oblohu, Estragon a Vladimír ho napodobí.

... se blíží noc, cválá ... (Hlas mohutní) ... cválá, až se na nás, fííí! vrhne v okamžiku ... (Opustí ho inspirace) ... kdy to nejméně čekáme. (Pauza. Ponuře) Takhle to chodí na téhle zkurvené zemi.

Dlouhé ticho.

ESTRAGON Jakmile o tom jeden ví.

VLADIMÍR Může posečkat.

ESTRAGON Má jaksi záchytný bod.

VLADIMÍR Konec s pochybnostmi.

ESTRAGON Stačí už jenom čekat.

VLADIMÍR Na to jsme zvyklí. (Sebere ze země klobouk, nahlédne dovnitř, zatřese jím, nasadí si ho)

POZZO Jaký jsem byl?

Estragon a Vladimír nechápu.

Dobrý? Průměrný? Obstojný? Ucházející? Nijaký? Špatný?

VLADIMÍR (dojde mu) Dobrý, opravdu dobrý.

POZZO (Estragonovi) A podle vás?

ESTRAGON (s anglickým přízvukem) Moc dhobří, moc moc dhobří.

POZZO (potěšeně) Děkuji, pánové, děkuji. (Pauza) Tu a tam potřebuji povzbudit. (Přemýšlí) Ke konci jsem poněkud ochabl. Nezdá se vám?

VLADIMÍR Ale kdepak, nanejvýš trošičku.

ESTRAGON Myslel jsem, že to je schválně.

POZZO Selhává mi paměť. To je to.

Ticho.

ESTRAGON Čekáme tu, a nic se neděje.

POZZO (zarmouceně) Vy se nudíte?

ESTRAGON Tak trochu.

POZZO (Vladimírovi) A vy, pane?

VLADIMÍR Že by to tu bylo zrovna k popukání.

Ticho.

POZZO (svádí vnitřní boj) Pánové, chovali jste se ke mně ... (Hledá ... patřičně.

ESTRAGON Ale kdepak!

VLADIMÍR Co vás to napadá.

POZZO Ale ano, ano, chovali jste se velmi slušně. Natolik slušně, že si říkám ... co mohu učinit pro dvě tak přátelské bytosti, které se právě k smrti nudí, abych se jim revanšoval?

ESTRAGON Pětka by bodla.

VLADIMÍR Nejsme žebráci.

POZZO Co mohu učinit, říkám si, aby jim lépe uběhl čas? Dal jsem jim kosti, o leččems jsem s nimi pohovořil, vysvětlil princip soumraku, souhlasí. A to nemluvím o všem. Avšak kladu si otázku: stačí to? Opravdu to stačí?

ESTRAGON Nebo bůr.

VLADIMÍR Nech toho!

ESTRAGON Už jsem zticha.

POZZO Stačí to? Bezpochyby ano. Ale já jsem velkorysý. Mám to v povaze. Dnes. Co se dá dělat. Tím hůř pro mě. (Škubne provazem)

Lucky vzhledne.

Neboť jedno je jisté. Budu trpět. (Natáhne se pro bič) Přejete si, aby tančil, zpíval, recitoval, myslel ...

ESTRAGON Kdo?

POZZO Kdo! Umíte snad myslet vy?

VLADIMÍR On myslí?

POZZO Ovšem. A nahlas. Kdysi dokonce myslíval moc hezky, mohl jsem mu naslouchat celé hodiny. Dnes ... (Zachvěje se) Konečně. Co naplat. Tak co? Chcete, aby vám zapřemýšlel?

ESTRAGON Spíš kdyby tancoval. Bylo by to veselejší.

POZZO To není tak jisté.

ESTRAGON Žejo, Dando, že by to byla psina?

VLADIMÍR Docela rád bych ho slyšel myslet.

ESTRAGON Mohl by třeba napřed tancovat a pak myslet. Jestli toho na něm nechcem moc.

VLADIMÍR (Pozzovi) To by šlo?

POZZO Proč ne. Je to ostatně přirozený sled, že. (Krátce se zasměje)

VLADIMÍR Tak ať tancuje.

Ticho.

POZZO (Luckymu) Slyšels?

ESTRAGON Nestane se, že by odmítl?

POZZO Vysvětlím vám to později. (Luckymu) Tanči, mrcho!

Lucky odloží zavazadla, postoupí k rampě, natočí se k Pozzovi. Estragon vstane, aby lépe viděl. Lucky tančí. Ustane.

ESTRAGON To je všechno?

POZZO Pokračuj.

Lucky zopakuje stejné pohyby, ustane.

ESTRAGON No hele, brácho, to ses moc nevytáhl. (Napodobuje Luckyho tanec) Tohle zvládnú taky. (Zakolísá, málem upadne. Zamíří ke svému obvyklému místu a posadí se) S trochou cviku.

VLADIMÍR Možná je unavený.

POZZO Kdysi tančil gigu, almé, brando, fandango, farandolu, ba i čardáš. Skákal jako koza. Dneska tančí tohle. Víte, jak tomu říká?

ESTRAGON Vrah je zahradník.

VLADIMÍR Stařec a rakovina.

POZZO Síťový tanec. Věří, že je zamotaný v síti.

VLADIMÍR (s vykrucováním estéta) Je v tom něco ...

Lucky se chystá odejít k zavazadlům.

POZZO Prrrr!

Lucky znehybní.

ESTRAGON A nestane se, že by odmítl?

POZZO Vysvětlím vám to. (Prohrabává kapsy) Vteřinku. (Hledá) Kampak jsem dal balónek. (Hledá) No tohle! (Zvedne ohromeně hlavu. Skomírajícím hlasem) Ztratil jsem svůj rozprašovač!

ESTRAGON (skomírajícím hlasem) Ach, má levá plíce nestojí za nic. (Slabě zakašle. Hromově) Zato pravá je fest!

POZZO (normálním hlasem) Co se dá dělat, budu se muset bez něho obejít. Co jsem to říkal? (Přemýšlí) Vteřinku. (Přemýšlí) No tak! (Zvedne hlavu) Pomozte mi!

ESTRAGON Snažím se.

VLADIMÍR Já taky.

POZZO Počkat.

Všichni tři současně nadzdvihnou klobouk, přiloží dlaň na čelo, soustředí se, vraští obličej Dlouhé ticho.

ESTRAGON (vítězně) Mám to!

VLADIMÍR Má to.

POZZO (netrpělivě) No ...?

ESTRAGON Proč to neodloží? Aspoň ten kufr?

VLADIMÍR Ale ne!

POZZO Jste si tím jistý?

VLADIMÍR Ale ne, to už jste nám vysvětloval.

POZZO To už jsem vám vysvětloval?

ESTRAGON To už nám vysvětloval?

VLADIMÍR Ostatně, už to odložil.

ESTRAGON (ohlédne se po Luckym) No dobře. A co?

VLADIMÍR A protože to odložil, nemůžeme se ptát, proč to neodloží.

POZZO Bravo!
ESTRAGON A proč to odložil?
POZZO To je ono.
VLADIMÍR Aby mohl tancovat.
ESTRAGON A jo.

Dlouhé ticho. Estragon vstane.

Chcípł tu pes. Nikdo nikdy nepřijde, nikdo nikdy neodejde.

Cvrkot jak v márnici.

VLADIMÍR (Pozzovi) Řekněte mu, ať myslí.

POZZO Podejte mu klobouk.

VLADIMÍR Klobouk?

POZZO Nemůže myslet bez klobouku.

VLADIMÍR (Estragonovi) Podej mu klobouk.

ESTRAGON Já? Po tom, co mi provedl? Ani náhodou.

VLADIMÍR Tak já mu ho podám. (Nehýbe se)

ESTRAGON Ať si pro něj dojde.

POZZO Bude lepší, když mu ho podáte.

VLADIMÍR Já mu ho podám.

*Vladimír sebere klobouk a podává ho Luckymu v natažené
ruce. Lucky nereaguje.*

POZZO Nasad'te mu ho.

ESTRAGON (Pozzovi) Ať si ho veme. Řekněte mu to.

POZZO Bude lepší, když mu ho nasadíte.

VLADIMÍR Já mu ho nasadím.

*Opatrně obejde Luckyho, zezadu mu nasadí klobouk a rychle
couvne. Lucky se nepohne. Ticho.*

ESTRAGON Na co čeká?

POZZO Ustupte.

*Estragon a Vladimír ustoupí. Pozzo šubne provazem. Lucky
vzhledne.*

Mysli, čuně!

Pauza. Lucky začne tančit.

Stát!

Lucky znehybní.

Ke mně!

Lucky se přiblíží.

Tam!

Lucky se zastaví.

Mysli!

LUCKY (po chvíli) Na druhé straně, co se týče ...

POZZO Stát!

Lucky zmlkne.

Zpátky!

Lucky couvne.

Tam.

Lucky znehybní.

Hot!

Lucky se natočí doprava, tváří k publiku.

Mysli.

LUCKY (monotónně) Vzhledem k existenci osobního kvakva Boha jak vyplývá z nedávného veřejného průzkumu Poinçonova a Wattmannova s kvakvakvaka bílým vousem mimo čas

Napjatá pozornost Estragona a Vladimíra. Ochablost a nechut' Pozza.

prostoru jenž shůry své božské apatie své božské atambie své božské afázie shlíží a miluje až na několik výjimek

z důvodů nám neznámých prozatím nás všechny a trpí po vzoru božské Mirandy s těmi kdož z důvodů nám neznámých máme však sdostatek času v mukách v ohni jehož plameny na krátký okamžik prodloužili o tom není pochyb zažehne trámy budiž řečeno a ohně pekelné v oblacích tak blankytných chvílemi ještě dnes a klidných tak klidných v míru a pokoji který ač nestálý přichází proto o nic méně vhod leč nepředbíhejme a očekávaný ostatně až po dokončení nedokončeného výzkumu již avšak nicméně oceněného Akakakakademií antropopopometrie v Berne-en-Bresse Testa a Conarda je uzákoněn bez mož

Estragonovo a Vladimírovo přidušené reptání. Prohlubující se nevolnost Pozza.

nosti odvolání s výjimkou případných omylů vyplývajících z lidských úvah ostatně až po dokončení nedokončeného výzkumu nedokončeného výzkumu Testa a Conarda je zvolen zvolen len následující sledující sledující budiž řečeno leč nepředbíhejme z důvodů nám neznámých jak vyplývá z průzkumu Poinçonova a Wattmannova je zjevné zcela zjevné že cílem náročné Fartov-Belcherovy studie nedokončené nedokončené z důvodů nám neznámých Testa a Conarda nedokončeného nedokončeného je zjevné že člověk opačně k opačným závěrům že člověk v Berne-en-Bresse Testa a Conarda že člověk konečně to jest že člověk to jest přes rozvoj ve výživě a vyměšování počíná ztrácet na váze a současně ve stejné době z důvodů nám neznámých přes rozmach tělesné výchovy provozování rozličných

Estragon a Vladimír se postupně uklidňují a nanovo se zaposlouchají do Luckyho monologu. Pozzo, čím dál neklidnější, vyráží steny.

druhů sportu jako příkladně jako jako jako tenis fotbal běh

na místě na ploché dráze plavání skákání kmitání letecká akrobacie tenis krasobruslení virobroslení na ledě vsedě tenis letecká akrobacie sporty zimní zimní podzimní letní tenis na trávě na dráze na kmitočet letecká akrobacie tenis hokej pozemní mořský vzdušný penicilin a nahrážky to jest abych se vrátil k současně ve stejné době klesá z důvodů nám neznámých navzdory tenis abych se vrátil k letecká akrobacie golf o devíti či osmnácti jamkách lední tenis to jest z důvodů nám neznámých v okresech Seine Seine-et-Oise Seine-et-Marne Marne-et-Seine budiž řečeno současně ve stejné době z důvodů nám neznámých ztrácet na váze jaksi zakrsat abych se vrátil k okresu Oise Marne to jest čistý úbytek na hlavičku činí od Voltairovy smrti na dva prsty sto gramů na hlavičku každé jedné dýmky v průměru zaokrouhleno tato čísla váha zbavené šatů v Normandii z důvodů nám neznámých to jest konec

Vladimírovy a Estragonovy výkřiky a exklamace. Pozzo vyskočí a škube provazem. Všichni křičí. Lucky táhne za provaz, vrávorá, vyje, řve. Ostatní se vrhnou na vzpírajícího se Luckyho, který skučí svůj text.

ně to není podstatné fakta jsou zde a uvážíme-li dále ještě závažnější okolnost z toho vyplývá ještě závažnější okolnost ve světle probíhajícího Steinweg-Petermannova výzkumu z toho vyplývá ještě závažnější okolnost ve světle ve světle předčasně ukončeného Steinweg-Petermannova výzkumu že na venkově na horách a v přímořských oblastech a vodní vzdušné proudy ohně vzduch je stejný a země budiž řečeno vzduch a země za tuhých mrazů žel v sedmé etapě před cílem náročné studie země moře pro nové kameny za tuhých mrazů z hlubin na moři na zemi v povětří nebesa! abych se vrátil k z důvodů nám neznámých navzdory tenis fakta jsou zde

z důvodů nám neznámých abych se vrátil k následující bod to jest konečně žel následující bod pro nové kameny o tom není pochyb abych se vrátil k leč nepředbíhejme abych se vrátil k na hlavičku současně ve stejné době z důvodů nám neznámých navzdory tenis následující bod vous plameny pláč kameny tak blankytných tak klidných žel na hlavičku na hlavičku na hlavičku na hlavičku v Normandii navzdory tenis náročné studie předčasně ukončených nedokončených na hlavičku na hlavičku v Normandii navzdory tenis na hlavičku žel kameny Conarda Conarda ...

Rvačka, mela. Lucky vyrazí ještě několik posledních výkřiků.

Tenis! Kameny! Tak klidných! Conarda! Nedokončených!
POZZO Klobouk!

Vladimír se zmocní Luckyho klobouku. Lucky zmlkne a padne na zem. Ticho, přerušované oddechováním vítězů.

ESTRAGON To má za to.

Vladimír zpytavě pozoruje Luckyho klobouk, nahlíží dovnitř.

POZZO Dejte to sem! (Výtrhne Vladimírovi klobouk, hodí ho na zem, dupe po něm) A je po myšlení!

VLADIMÍR Ale bude se moct teď orientovat?

POZZO Však já ho zorientuji. (Kope do Luckyho) Vstávej, čuně!

ESTRAGON Možná je mrtvej.

VLADIMÍR Zabijete ho.

POZZO Vstávej, zdechliho! (Škube provazem)

Lucky se pohne.

Pomozte mi.

VLADIMÍR Ale jak?

POZZO Zvedněte ho.

Estragon a Vladimír postaví Luckyho na nohy, na okamžik

ho podepřou, pustí ho. Lucky upadne.

ESTRAGON Dělá to schválně.

POZZO Musíte ho podepřít. (Pauza) No tak, zvedněte ho!

ESTRAGON Kašlu na to.

VLADIMÍR Pojď, zkusíme to ještě jednou.

ESTRAGON Za koho nás má?

VLADIMÍR Pojď.

Zvednou Luckyho a podepírají ho.

POZZO Nepouštějte ho!

Estragon a Vladimír vrávorají.

Nehýbejte se!

Pozzo jde pro kufr a koš a obojí nese k Luckymu.

Držte ho pořádně.

Vloží Luckymu do ruky kufr, sevře mu dlaň okolo držadla.

Lucky ho pustí.

Nepouštějte ho.

Začne znovu. Dotýká se kufru, nabude Lucky postupně vědomí a jeho prsty se sevrou okolo držadla.

Držte ho.

Táž hra s košem.

Tak, a můžete ho pustit.

Estragon a Vladimír odstoupí od Luckyho. Lucky vrávorá, potácí se, prohýbá, ale zůstane stát, kufr a koš v rukou, Pozzo couvne a zapráská bičem.

Kupředu!

Lucky postoupí.

Zpátky!

Lucky zacouvá.

Čelem vzad!

Lucky udělá čelem vzad.

V pořádku, chodit může. (Otočí se na Estragona a Vladimíra)
Děkuji vám, pánové, a dovoluji, abych ... (Prohrabává kapsy)
... abych vám popřál ... (Prohrabává kapsy) ... popřál ...
(Prohrabává kapsy) Kam jsem dal hodinky? (Prohrabává kapsy)
No tohle! (Zvedne vyděšený obličej) Právě dvouplášťovky, pánové, s vteřinovou ručičkou! Dal mi je dědeček. (Prohrabává kapsy) Možná že mi vypadly.

Hledá na zemi, Vladimír a Estragon se připojují. Pozzo nadzvedne špičkou boty trosku Luckyho klobouku.

To není možné.

VLADIMÍR Nemáte je v kapsičce?

POZZO Počkejte. (Prohne se, přiblíží hlavu k břichu, naslouchá) Nic neslyším. (Pokyne Estragonovi a Vladimírovi) Pojd' sem.

Estragon a Vladimír se přiblíží, skloní se.

Mělo by být slyšet tikání.

VLADIMÍR Ticho ...?

Naslouchají, všichni tři se skloněnou hlavou.

ESTRAGON Něco slyším.

POZZO Kde?

VLADIMÍR To je srdce.

POZZO (zklamán) Doprdele.

VLADIMÍR Ticho ...?

Naslouchají.

ESTRAGON Možná se zastavily.

Napřímí se.

POZZO Který z vás to tak páchne?
ESTRAGON Jemu táhne z huby, mně smrděj nohy.
POZZO Budu se muset rozloučit.
ESTRAGON A vaše dvouplášťovky?
POZZO Zřejmě jsem je nechal na zámku.
ESTRAGON Tak sbohem.
POZZO Sbohem.
VLADIMÍR Sbohem.
ESTRAGON Sbohem.

Ticho. Nikdo se nehýbe.

VLADIMÍR Sbohem.
POZZO Sbohem.
ESTRAGON Sbohem.

Ticho.

POZZO A děkuji.
VLADIMÍR My děkujeme.
POZZO Není zač.
ESTRAGON Ale ano.
POZZO Ale ne.
VLADIMÍR Ale ano.
ESTRAGON Ale ne.

Ticho.

POZZO Nedokáží ... (Váhá) ... odejít.
ESTRAGON To je život.

Pozzo se obrátí, zamíří k portálu, odvíjí provaz.

VLADIMÍR Jdete špatným směrem.
POZZO Potřebuji rozběh. (Dojde na konec provazu, takřka do kulis,
otočí se a křikne) Ustupte!

Estragon a Vladimír ustoupí do pozadí, hledí směrem

k Pozzovi. Prásknutí biče.

Kupředu!

Lucky nereaguje.

ESTRAGON Kupředu!

VLADIMÍR Kupředu!

Prásknutí biče. Lucky se dá do pohybu.

POZZO Rychleji!

Vynoří se z kulis, za Luckym přejde jeviště. Estragon a Vladimír smeknou a mávají kloboukem. Lucky už je mimo scénu. Pozzo škube provazem a práská bičem.

Rychleji! Rychleji!

Než definitivně zmizí ze scény, Pozzo se na poslední chvíli zastaví. Provaz se napne. Hluk padajícího Luckyho.

Má stolička!

Vladimír dojde pro stoličku a podá ji Pozzovi, který ji hodí směrem k Luckymu.

Sbohem!

ESTRAGON $\overset{\text{I}}{\text{K}}$ (mávají) Sbohem!

VLADIMÍR $\overset{\text{V}}{\text{K}}$ (mávají) Sbohem!

POZZO Vstávej, mrcho!

Hluk zvedajícího se Luckyho.

Kupředu!

Pozzo mizí v portálu. Práskání biče.

Kupředu! Hyjé! Sbohem! Rychleji! Čuně! Hot! Sbohem!

Ticho.

VLADIMÍR Uběhl nám s nimi čas, co říkáš.

ESTRAGON Uběhl by i bez nich.

VLADIMÍR Ale pomaleji.

Ticho.

ESTRAGON Co budeme dělat?

VLADIMÍR Nevím.

ESTRAGON Pojd' pryč.

VLADIMÍR Nemůžeme.

ESTRAGON Proč?

VLADIMÍR Čekáme na Godota.

ESTRAGON máš pravdu.

Ticho.

VLADIMÍR Změnili se.

ESTRAGON Kdo?

VLADIMÍR No ti dva.

ESTRAGON To je ono, pokecáme si.

VLADIMÍR To je docela dobře možný. Tyhle věci se vyhýbaj akorát nám.

VLADIMÍR Možný? Jistý. Viděls je?

ESTRAGON Když myslíš. Já je neznám.

VLADIMÍR Ale jo, znáš.

ESTRAGON Neznám.

VLADIMÍR Říkám ti, že je známe. Všechno zapomeneš. (Pauza)

Ledaže by to nebyli ty samý.

ESTRAGON Jasně. Vždyť nás nepoznali. Kdyby nás znali, museli by nás poznat.

VLADIMÍR To nic neznamená. Já jsem se taky tvářil, že je neznám.

A pak, nás nikdy nikdo nepozná.

ESTRAGON Tak jo. Teď ale musíme ... Au!

Vladimír nezabere.

Au!

VLADIMÍR Ledaže by to nebyli ty samý.

ESTRAGON Dando! To je ta druhá! Druhá noha! (Belhá se ke svému obvyklému místu)

HLAS ZA SCÉNOU Pane!

Estragon se zastaví. Oba se dívají směrem, odkud zazněl hlas.

ESTRAGON Už je to tu zas.

VLADIMÍR Přístup blíží, chlapče.

Vstoupí Chlapec. Bázně se zastaví.

CHLAPEC Pan Albert?

VLADIMÍR To jsem já.

ESTRAGON Co chceš?

VLADIMÍR Pojď' blíží. Chlapec se nehýbe.

ESTRAGON (důrazně) Řekli jsme ti, abys šel blíží!

Chlapec se bázně přiblíží, zastaví se.

VLADIMÍR Copak je?

CHLAPEC Pan Godot ... (Zmlkne)

VLADIMÍR Já vím. (Pauza) Pojď' blíží.

Chlapec se nehýbe.

ESTRAGON (důrazně) Něco jsme ti řekli, ne?

Chlapec se bázně přiblíží, zastaví se.

Proč jdeš tak pozdě?

VLADIMÍR Neseš vzkaz od pana Godota?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Tak nám ho řekni.

ESTRAGON Proč jdeš tak pozdě?

Chlapec se ustrašeně dívá z jednoho na druhého, neví, komu má odpovědět.

VLADIMÍR (Estragonovi) Nech ho.

ESTRAGON Ty mi vlez na záda. (Postoupí k Chlapci) Viš, kolik je hodin?

CHLAPEC Já za to nemůžu, pane!

ESTRAGON Za to můžu já, asi.

CHLAPEC Báál jsem se.

ESTRAGON Báál? Čeho? Nás? (Pauza) Odpověz!

VLADIMÍR Začíná mi svítat. To ty dva mu nahnali strach.

ESTRAGON Jak jseš tu dlouho?

CHLAPEC Dost dlouho, pane.

VLADIMÍR Báál ses biče?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Křiku?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Těch dvou pánů?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Vždyť je znáš.

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Jsi přece zdejší?

CHLAPEC Ano, pane.

ESTRAGON Lže jako když tiskne. (Popadne Chlapce za paži, začloumá jím) Pravdu! Pravdu nám řekni!

CHLAPEC (rozechvěle) Ale já říkám pravdu, pane.

VLADIMÍR Dej mu konečně pokoj! Co je ti?

Estragon pustí Chlapce, ustoupí, schová tvář do dlaní.

Vladimír a Chlapec ho pozorují. Estragon odkryje ztrhaný obličej.

Co je s tebou?

ESTRAGON Jsem nešťastný.

VLADIMÍR Fakt, jo? A odkdy?

ESTRAGON Nevzpomínám si.

VLADIMÍR Jo paměť, ta s náma cvičí.

Estragon chce odpovědět, ale nakonec rezignuje a odbelhá se ke svému místu. Posadí se a začne se zouvat.

(Chlapci) Tak co je s tím vzkazem?

CHLAPEC Pan Godot ...

VLADIMÍR (přeruší ho) Už jsem tě někde viděl, nemám pravdu?

CHLAPEC Nevím, pane.

VLADIMÍR Ty mě neznáš?

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Včeras tu nebyl?

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR To je poprvý, co jsi tadv?

CHLAPEC Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Jak myslíš. (Pauza) Tak pokračuj.

CHLAPEC (jedním dechem) Pan Godot mi přikázal, abych vám řekl, že dnes večer nepřijde, ale určitě prý zítra.

VLADIMÍR To je všechno?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Ty u pana Godota pracuješ?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Co děláš?

CHLAPEC Hlídám kozy, pane.

VLADIMÍR Je na tebe hodný?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Nebije tě?

CHLAPEC Ne, pane, mě ne.

VLADIMÍR A koho bije?

CHLAPEC Mého bratra, pane.

VLADIMÍR Ty máš bratra?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR A co ten dělá?

CHLAPEC Hlídá ovce, pane.
VLADIMÍR A proč nebije tebe?
CHLAPEC Nevím, pane.
VLADIMÍR Asi tě má rád.
CHLAPEC Nevím, pane.
VLADIMÍR Dává ti dost jídla?

Chlapec váhá.

Jestlipak ti dává dost jídla?
CHLAPEC Docela ano, pane.
VLADIMÍR Nejsi nešťastný?

Chlapec váhá.

Slyšíš?
CHLAPEC Ano, pane.
VLADIMÍR Takže?
CHLAPEC Nevím, pane.
VLADIMÍR Ty nevíš, jestli nejsi nešťastný?
CHLAPEC Ne, pane.
VLADIMÍR Já taky ne. (Pauza) Kde spíš?
CHLAPEC Ve stodole, pane.
VLADIMÍR S bratrem?
CHLAPEC Ano, pane.
VLADIMÍR Na seně?
CHLAPEC Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Tak už jdi.
CHLAPEC Co mám vyřídit panu Godotovi, pane?
VLADIMÍR Vyříd' mu ... (Váhá) ... žes nás viděl. (Pauza) Viděls nás,ne?
CHLAPEC Ano, pane. (Ustoupí, na okamžik zaváhá, nato se otočí a běží pryč)

Náhle prudce zeslábně světló. Snese se noc. V pozadí vyjde měsíc, stoupá po obloze, znehybní a zaplaví jeviště stříbrným svítem.

VLADIMÍR Konečně.

Estragon vstane a jde k Vladimírovi, boty v ruce. Odloží je poblíž rampy, napřímí se a zahledí se na měsíc.

Co to děláš?

ESTRAGON To co ty. Cívím na pajdu.

VLADIMÍR Myslím s těma botama.

ESTRAGON Nechám je tady. (Pauza) Někdo přijde, někdo stejně ...
stejně ... jako já, ale s menšíma nohama, a bude mít radost.

VLADIMÍR Nemůžeš chodit bos.

ESTRAGON Ježíš chodil.

VLADIMÍR Ježíš! A to má bejt co? Přece se nechceš srovnávat
s Ježíšem!

ESTRAGON Celej život se s ním srovnávám.

VLADIMÍR Ale tam bylo teplo!

ESTRAGON Jo. A rychle se tam ukřižovávalo.

Ticho.

VLADIMÍR Už tu nemáme co pohledávat.

ESTRAGON Jinde taky ne.

VLADIMÍR Heleď, Gogo, nebuď takovej. Zítra bude dobře.

ESTRAGON Vážně?

VLADIMÍR Copaks neslyšel toho kluka?

ESTRAGON Ne.

VLADIMÍR Říkal, že Godot zítra určitě přijde. (Pauza) To tě neláká?

ESTRAGON Tak to můžem rovnou počkat tady.

VLADIMÍR Zbláznil ses? Musíme se schovat. (Uchopí Estragona za paži) Pojd'

Vleče Estragona za sebou. Estragon na okamžik povolí, pak

se vzepře. Oba se zastaví.

ESTRAGON (dívá se na strom) Škoda, že není kus provazu.

VLADIMÍR Pojd'. Začíná bejt zima.

Vleče Estragona za sebou. Táž hra.

ESTRAGON Připomeň mi, abych vzal provaz.

VLADIMÍR Jo. Tak pojd'.

Vleče Estragona za sebou. Táž hra.

ESTRAGON Jak dlouho to už vůbec takhle táhnem?

VLADIMÍR Nevím. Padesát let.

ESTRAGON Vzpomínáš, jak jsem skočil do Durance?

VLADIMÍR Bylo zrovna vinobraní.

ESTRAGON Vytáhlš mě.

VLADIMÍR To je všecko za náma.

ESTRAGON Sušil jsem si šaty na sluníčku.

VLADIMÍR Nemysli na to. Pojd'.

Táž hra.

ESTRAGON Počkej.

VLADIMÍR Je mi zima.

ESTRAGON Možná bysme udělali líp, kdybychom šli od sebe.

(Pauza) Nebyli jsme stvořený pro stejnou cestu.

VLADIMÍR (bez rozčilení) To není tak jistý.

ESTRAGON Jistý není nic.

VLADIMÍR Můžeme se rozejít, jestli si myslíš, že to tak bude lepší.

ESTRAGON Teď už je to jedno.

Ticho.

VLADIMÍR máš pravdu, teď už je to jedno.

Ticho.

ESTRAGON Tak jdem?

VLADIMÍR Jdem.

Nehýbají se.

Opona

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Nazítrí. táž doba, stejné místo. Poblíž rampy Estragonovy boty, podpatky u sebe, špičky od sebe. Luckyho klobouk na témže místě. Na stromě několik listů.

Křepce vstoupí Vladimír. Zastaví se a dlouze pohlédne na strom. Nato začne rázovat po jevišti všemi směry. Zastaví se před botami, jednu z nich zvedne, prohlédne, začenicchá, pečlivě vrátí na místo. Nanovo rázuje po scéně. Zastaví se u pravého portálu, začloní oči, zpytuje obzor. Táž hra u levého portálu. Přechází po jevišti. Náhle se rázně zastaví, sepne ruce na prsou, zvrátí hlavu a začne z plna hrdla zpívat.

VLADIMÍR Pes jitřničku ... (Začal příliš hluboko, odkašle si, nasadí výš)

Pes jitřničku sežral
v kuchyni maličkou,
dopad ho při tom kuchař
a bouch ho paličkou.
Sběhli se všichni psové,
kopali jemu hrob ... (Ustane, soustředí se)
Sběhli se všichni psové,
kopali jemu hrob,
na desce mramorové
byl nápis těchto slov:
Pes jitřničku sežral
v kuchyni maličkou,
dopad ho při tom kuchař
a bouch ho paličkou.
Sběhli se všichni psové,

kopali jemu hrob ... (Ustane, soustředí se)
Sběhli se všichni psově,
kopali jemu hrob ... (Táž hra. Nasadí níž)
Kopali jemu hrob ...

Zmlkne, zůstane na okamžik nehybný, nato začne nanovo horečně přecházet po jevišti. Zastaví se postupně u stromu, u bot, u levého a pravého portálu, kde zpytuje obzor. V té chvíli vchází zleva Estragon, bos, se sklopenou hlavou, a pomalu se sune přes scénu. Vladimír se otočí a spatří Estragona.

VLADIMÍR A hele!

Estragon se zastaví, ale oči nezvedne. Vladimír mu jde vstříc s otevřenou náručí.

Pojď ke mně!

ESTRAGON Nešahej na mě!

Vladimír se zarmouceně zastaví. Ticho.

VLADIMÍR (po chvíli) Chceš, abych šel pryč? (Pauza) Gogo.

Ticho. Vladimír pozorně hledí na Estragona.

Zmlátili tě? (Pauza) Gogo!

Estragon mlčí, dívá se do země.

Kdes byl?

Ticho. Vladimír pokročí k Estragonovi.

ESTRAGON Nešahej na mě! Neptej se mě! Nic mi neříkej! Zůstaň se mnou!

VLADIMÍR Opustil jsem tě někdy?

ESTRAGON Nechals mě odejít.

VLADIMÍR Podívej se na mě.

Estragon se nepohne.

(hromově) Podívej se na mě, povídám!

Estragon zvedne oči. Upřeně na sebe hledí, couvají, uhýbají, měří se navzájem, zaklánějí hlavu jako v obrazárně, přistoupí k sobě, chvějí se, vrhnou se jeden druhému do náruče a plácají se po zádech. Konec objetí. Estragon, náhle bez opory, málem upadne.

ESTRAGON To byl den.

VLADIMÍR Kdo tě zřezal, pověz.

ESTRAGON Zas jeden den v tahu.

VLADIMÍR Ještě ne.

ESTRAGON Co se mě týče, je v tahu, ať se stane nevimco. (Pauza)

Před chvílí jsi zpíval, slyšel jsem tě.

VLADIMÍR Máš pravdu, zpíval.

ESTRAGON Přišlo mi to líto. Je sám, říkal jsem si, myslí, že jsem odešel navždy, a zpívá si.

VLADIMÍR Náladě neporučíš. Od rána jsem v ohromný formě.

(Pauza) Za celou noc jsem ani jednou nevstal.

ESTRAGON (smutně) Vidíš, i to čurání ti jde líp, když tu nejsem.

VLADIMÍR Chyběls mi - a zároveň jsem byl rád. Není to zvláštní?

ESTRAGON (rozhořčeně) Rád?

VLADIMÍR (přemýšlí) To není možná to pravý slovo.

ESTRAGON A teď?

VLADIMÍR (přemítá) Ted' ... (Radostně) ... tu jseš se mnou ...

(Neutrálně) ... jsme spolu ... (Smutně) ... jsem tady.

ESTRAGON Vidíš, nejsi tak rád, když tu jsem. Já jsem taky radši sám.

VLADIMÍR (podrážděně) Tak co tu chceš?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR Ale já vím. Neumíš se bránit. Já bych tě zmlátit nenechal.

ESTRAGON To sotva.

VLADIMÍR Co, sotva?

ESTRAGON Bylo jich deset.

VLADIMÍR Ale ne, ty mi nerozumíš. Zabránil bych ti, aby ses nechal zmlátit.

ESTRAGON Nic jsem jim neudělal.

VLADIMÍR Tak proč tě tloukli?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR Prostě, Gogo, jsou věci, který ti unikají a který neunikají mně. To snad uznáš.

ESTRAGON Říkám ti, že jsem nic neudělal.

VLADIMÍR Možná. Ale úroveň, úroveň musíš mít, když ti jde o hubu.

Ale nechme toho. Vrátil ses a já jsem rád.

ESTRAGON Bylo jich deset.

ESTRAGON Rád? Proč?

VLADIMÍR Že jsi tady.

ESTRAGON A to jsem rád?

VLADIMÍR Řekni to, ať už je to pravda nebo ne.

ESTRAGON Co mám říct?

VLADIMÍR Řekni: jsem rád.

ESTRAGON Jsem rád.

VLADIMÍR Já taky.

ESTRAGON Já taky.

VLADIMÍR Jsme rádi.

ESTRAGON Jsme rádi.

Ticho.

Co budem dělat, teď když jsme rádi?

VLADIMÍR Čekat. Na Godota.

ESTRAGON A jo.

Ticho.

VLADIMÍR Něco se tu změnilo, od včerejška.

ESTRAGON A co když nepřijde?

VLADIMÍR (zprvu nezabere) Oznámíme to. (Pauza) Hele, něco se tu

změnilo, od včerejška.
ESTRAGON Všecko hnije.
VLADIMÍR Mrkni na ten strom.
ESTRAGON Dvakrát nevstoupíš do téže stoky.
VLADIMÍR Na strom se koukni.
ESTRAGON (dívá se na strom) Ten tu včera nebyl?
VLADIMÍR Ale byl. Všecko zapomeneš. Chybělo málo a bejvali bychom se na něm oběsili. (Přemýšlí) Správně. Bývali bychom. (Pauza) Ale tys nechtěl. Nevzpomínáš si?
ESTRAGON To se ti zdálo.
VLADIMÍR Je to možný, že už si nevzpomínáš?
ESTRAGON Já už jsem takovej. Buď zapomenu v tu ránu, nebo nezapomenu nikdy.
VLADIMÍR A na Pozza a Luckyho, na tys taky zapomněl?
ESTRAGON Pozza a Luckyho?
VLADIMÍR Všecko zapomněl.
ESTRAGON Vzpomínám si na nějakýho pošuka, kterej do mě kopal. Pak ze sebe dělal vola.
VLADIMÍR To byl Lucky.
ESTRAGON Na to se pamatuju. Kdy to bylo?
VLADIMÍR A na toho druhýho, co ho měl na provaze, na toho se nepamatuješ?
ESTRAGON Dal mi kosti.
VLADIMÍR To byl Pozzo.
ESTRAGON A ty tvrdíš, že to bylo včera?
VLADIMÍR No jasně.
ESTRAGON A tady?
VLADIMÍR Jasně že tady. Copak to tu nepoznáváš?
ESTRAGON (náhle zuřivě) Nepoznáváš! A co je tu k poznávání! Táhnou tenhle svinskej život z jedný prdele do druhý. A ty po mně chceš, abych se zabejval, v který jsem byl včera! (Rozhlédne se kolem) Jen se koukni na ten sajrajt! V životě

jsem z něj nevytáhl paty.

VLADIMÍR Klid, klid.

ESTRAGON Vlez mi na hrb s krajinkama! O prdeli mluv!

VLADIMÍR Nebudeš mi snad tvrdit, že tohleto tady ... (Gesto) ... se podobá Vaocluse? Nezdá se ti, že je to setsakra rozdíl?

ESTRAGON Vaocluse! Kdo tu mluví o Vaocluse?

VLADIMÍR Ale tams přece byl, ve Vaocluse!

ESTRAGON Hovno ve Vaocluse! Říkám ti, že jsem se celej svůj zkurvenej život sral tady! Tady! Ve Zkurvycluse!

VLADIMÍR Ale byli jsme přece ve Vaocluse, spolu jsme tam byli, na to dám krk! Na vinobraní, u nějakýho Bonnellyho, v Roussillonu!

ESTRAGON (klidněji) Možný. Já si ničeho takovýho nevšiml.

VLADIMÍR Všecko je tam červený!.

ESTRAGON (vyčerpáně) Říkám ti, že jsem si nevšiml.

Ticho.

VLADIMÍR (s povzdechem) Není s tebou lehkěj život, Gogo.

ESTRAGON Udělali bysme líp, kdybychom šli od sebe.

VLADIMÍR To říkáš vždycky. A pokaždý se vrátíš.

ESTRAGON Aby byl konečně pokoj, bylo by mě třeba zabít, jako tamtoho.

VLADIMÍR Jako koho? (Pauza) Jako koho?

ESTRAGON Jako milióny tamtěch.

VLADIMÍR (mravoučně) Každý má nějaký ten kříž. (Povzdech) Zrána i navečer, a zakrátko i později.

ESTRAGON Zatím se můžem zkusit nehádat, když už neumíme bejt zticha.

VLADIMÍR To je fakt. Jsme k neutahání.

ESTRAGON Abychom náhodou nemuseli přemýšlet.

VLADIMÍR Máme alibi.

ESTRAGON Abychom nemuseli poslouchat.

VLADIMÍR Máme svý důvody.
ESTRAGON Všecky mrtvý hlasy.
VLADIMÍR Znějí jako šelest křidel.
ESTRAGON Listí.
VLADIMÍR Písku.
ESTRAGON Listí.

Ticho.

VLADIMÍR Všecky najednou.
ESTRAGON Každý sám pro sebe.

Ticho.

VLADIMÍR Jenom tak zurčí.
ESTRAGON Bublají.
VLADIMÍR Klokotají.
ESTRAGON Bublají.

Ticho.

VLADIMÍR Co říkají?
ESTRAGON Hlubají o životě.
VLADIMÍR Nestačí jim, že žili.
ESTRAGON Musí o tom navrch mluvit.
VLADIMÍR Nestačí jim, Že jsou mrtvý.
ESTRAGON To je jim málo.

Ticho.

VLADIMÍR Znějí jako padání peří.
ESTRAGON Listí.
VLADIMÍR Popele.
ESTRAGON Listí.

Dlouhé ticho.

VLADIMÍR Řekni něco!
ESTRAGON Snažím se.

Dlouhé ticho.

VLADIMÍR (úzkostně) Řekni něco!

ESTRAGON Co budu dělat?

VLADIMÍR Čekat. Na Godota.

ESTRAGON máš pravdu.

Ticho.

VLADIMÍR Není to lehký.

ESTRAGON Co kdybys zazpíval?

VLADIMÍR Ne, ne. (Hledá) Můžem začít znova.

ESTRAGON To by nemělo bejt těžký.

VLADIMÍR Těžkej je začátek.

ESTRAGON Můžeme začít kdekoli.

VLADIMÍR Ano, ale musíme se rozhodnout.

ESTRAGON To jo.

Ticho.

VLADIMÍR Tak mi pomoz.

ESTRAGON Hledám.

Ticho.

VLADIMÍR Kdo hledá, natahuje uši.

ESTRAGON To jo.

VLADIMÍR Ale těžko najde.

ESTRAGON Tak.

VLADIMÍR Nemůže myslet.

ESTRAGON Ale myslí stejně.

VLADIMÍR Ale ne, to není možný.

ESTRAGON To je onu, odporuj mi.

VLADIMÍR Není to možný.

ESTRAGON Myslíš?

VLADIMÍR Nabeton.

ESTRAGON Tak na co si stěžujeme?

VLADIMÍR To není k zahzení, myslet.
ESTRAGON To ne, ale furt lepší než nic.
VLADIMÍR Jak, furt lepší než nic?
ESTRAGON To je ono, ptej se mě.
VLADIMÍR Co tím chceš říct, lepší než nic?
ESTRAGON O jednu starost míň.
VLADIMÍR No to jo.
ESTRAGON Takže můžem bejt klidný, ne?
VLADIMÍR Strašný ale je, že se vůbec myslelo.
ESTRAGON Nám se to někdy stalo?
VLADIMÍR Odkud se berou všechny ty mrtvolý?
ESTRAGON Ty kosti.
VLADIMÍR Prima.
ESTRAGON A je to.
VLADIMÍR Měli jsme na to myslet dřív.
ESTRAGON Úplně na začátku.
VLADIMÍR Kostnice, kostnice.
ESTRAGON Stačí zavřít oči.
VLADIMÍR Bije to do nich stejně.
ESTRAGON To je fakt.
VLADIMÍR Nám navzdory.
ESTRAGON Cože?
VLADIMÍR Nám navzdory.
ESTRAGON Bylo by třeba vrátit se k přírodě.
VLADIMÍR To už jsme zkusili.
ESTRAGON To je fakt.
VLADIMÍR Není to ovšem to nejhorší, co nás mohlo potkat.
ESTRAGON Jako co?
VLADIMÍR S tím myšlením.
ESTRAGON To ne.
VLADIMÍR Ale obešli bychom se i bez něho.
ESTRAGON Co nadělaš.

VLADIMÍR Já vím.

Ticho.

ESTRAGON To nebylo tak špatný, na zkušební cval.

VLADIMÍR Nebylo. Ale teď musíme najít něco jinýho.

ESTRAGON To je ono.

VLADIMÍR To je ono.

ESTRAGON To je ono.

Přemýšlejí

VLADIMÍR O čem jsem to mluvil? Mohli bychom začít u toho.

ESTRAGON Kdy?

VLADIMÍR Úplně na začátku.

ESTRAGON Na začátku čeho?

VLADIMÍR Na začátku večera. Říkal jsem ... říkal jsem něco ...

ESTRAGON To po mně chceš moc.

VLADIMÍR Počkej ... objali jsme se ... políbili ... byli jsme rádi ...
co budeme dělat, teď když jsme rádi ... čekat ... no tak ... už
to skoro mám ... čekat ... teď když jsme rádi ... čekat ... počkej
... aha! Strom!

ESTRAGON Strom?

VLADIMÍR Nevzpomínáš si?

ESTRAGON Jsem unavenej.

VLADIMÍR Koukni se na něj.

ESTRAGON (dívá se na strom) A co?

VLADIMÍR Ještě včera byl celej černej, a úplně holej, jak kostlivec.

A dneska celej bují.

ESTRAGON Bují?

VLADIMÍR Za jedinou noc!

ESTRAGON Asi je jaro.

VLADIMÍR Ale za jedinou noc!

ESTRAGON Říkám ti, že jsme tu včera nebyli. Tos měl zlej sen.

VLADIMÍR A kde jsme včera byli, podle tebe?

ESTRAGON Nevím. Jinde. Ve vedleším kupé. Prázdná je tu dost.
VLADIMÍR (jistý si svou věcí) Tak dobře. Nebyli jsme tu. A co jsme teda dělali?
ESTRAGON Co jsme dělali?
VLADIMÍR Zkus si vzpomenout.
ESTRAGON No ... asi jsme žvanili.
VLADIMÍR (krotí se) A o čem?
ESTRAGON Počítám ... o všem možným. Pátý přes devátý. (S jistotou) No jasně, teď si vzpomínám, žvanili jsme pátý přes devátý. Žvaníme pátý přes devátý už padesát let.
VLADIMÍR A na nějakou událost, na nějakou zvláštní okolnost si nevzpomínáš?
ESTRAGON (unaveně) Nech mě, Dando.
VLADIMÍR Na slunce? Na měsíc? Nevzpomínáš si?
ESTRAGON Nejspíš tu byly, jako vždycky.
VLADIMÍR Ničeho neobvyklého sis nevšiml?
ESTRAGON Čeho?
VLADIMÍR A co Pozzo? A Lucky?
ESTRAGON Pozzo?
VLADIMÍR Kostí.
ESTRAGON Spíš kůstky.
VLADIMÍR Dal ti je Pozzo.
ESTRAGON Nevím.
VLADIMÍR A kopanec?
ESTRAGON Kopanec? To je pravda, kopanec jsem dostal.
VLADIMÍR Dal ti ho Lucky.
ESTRAGON A to bylo včera?
VLADIMÍR Ukaž nohu.
ESTRAGON Kterou?
VLADIMÍR Obě. Vyhrň si nohavici.

Estragon, na jedné noze, nastaví druhou a málem upadne.

Vladimír uchopí nohu. Estragon vrávorá.

Vyhrň si ji.

ESTRAGON (udržuje rovnováhu) Nemůžu.

*Vladimír vyhrne Estragonovi nohavici, prohlédne nohu,
pustí ji. Estragon málem upadne.*

VLADIMÍR Druhou.

Estragon nastaví tutěž.

Druhou, říkám.

Táž hra s druhou nohou.

Tady ji máš. Modřina jak víno.

ESTRAGON A co?

VLADIMÍR Kde máš boty?

ESTRAGON Asi jsem je zahodil.

VLADIMÍR Kdy?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR Proč?

ESTRAGON Myslím, proč je zahodil?

ESTRAGON Tlačily mě.

VLADIMÍR (ukazuje na boty) Táhle jsou.

Estragon se dívá na boty.

Přesně tam, cos je včera nechal.

Estragon jde k botám, skloní se prohlíží je zblízka.

ESTRAGON To nejsou moje.

VLADIMÍR Nejsou tvoje!

ESTRAGON Moje byly černý. Tyhle ty jsou žlutý.

VLADIMÍR Jseš si jistě, že byly černý?

ESTRAGON No. Tak jako došeda.

VLADIMÍR A tyhle ty jsou žlutý? Půjč to sem.

ESTRAGON (zvedá botu) Spíš jako dozelená.

VLADIMÍR (nakročí) Ukaž.

Estragon podává Vladimírovi botu. Ten ji prozkoumá a vztekle odhodí.

No tohle!

ESTRAGON Vidíš, to všechno jsou ...

VLADIMÍR Je mi jasný, co to je. Vím přesně, co se stalo.

ESTRAGON To všechno jsou ...

VLADIMÍR Jednoduchý jak facka. Někdo přišel, sebral tvoje boty a nechal tu svý.

ESTRAGON Proč by to dělal?

VLADIMÍR Tyhle mu neseděly. Tak sebral tvoje.

ESTRAGON Ale moje byly malý.

VLADIMÍR Tobě. Jemu ne.

ESTRAGON Jsem unavenej. (Pauza) Pojď pryč.

VLADIMÍR Nemůžeme.

ESTRAGON Proč?

VLADIMÍR Čekáme na Godota.

ESTRAGON Máš pravdu. (Pauza) Co budeme dělat?

VLADIMÍR Nic. Co jinýho.

ESTRAGON Ale já už nemůžu.

VLADIMÍR Chceš ředkvičku?

ESTRAGON Nic jinýho není?

VLADIMÍR Ředkvička nebo brukev.

ESTRAGON Mrkev už není?

VLADIMÍR Ne. Ostatně to s těma mrkvema přeháníš.

ESTRAGON Tak mi dej ředkvičku.

Vladimír prohledává kapsy, dlouho nachází jen brukev, nakonec najde ředkvičku a podá ji Estragonovi. Estragon si ji prohlíží a očichává ji.

Je úplně černá!

VLADIMÍR Co chceš, ředkvička.

ESTRAGON Víš dobře, že mám rád jenom červený.

VLADIMÍR Chceš ji nebo ne?

ESTRAGON Mám rád jenom červený.

VLADIMÍR Tak mi ji vrať.

ESTRAGON (vrátí ředkvičku) Dojdu si pro mrkev. (Nehýbe se)

VLADIMÍR Tenhle fór začíná bejt trochu vyčichlej.

ESTRAGON Pořád ne dost.

Ticho.

VLADIMÍR Co kdybys je zkusil.

ESTRAGON Zkusil jsem všechno.

VLADIMÍR Myslím boty.

ESTRAGON Myslíš?

VLADIMÍR Zabije to čas.

Estragon váhá.

Rozhodně to bude rozptýlení.

ESTRAGON Zábava.

VLADIMÍR Povyražení.

ESTRAGON Zábava.

VLADIMÍR Zkus si je.

ESTRAGON Píchneš mi s tím?

VLADIMÍR Jasně.

ESTRAGON Koulíme to spolu jedna báseň, co, Dando?

VLADIMÍR Jasně. Pojď, jdem na věc. Napřed levou.

ESTRAGON Vždycky si umíme najít něco, jako že existujem, co,
Dando?

VLADIMÍR (netrpělivě) Jasně, jsme hotoví kouzelníci. Ale jednou
jsme se rozhodli, tak pojď. (Zvedne botu) Dej sem nohu.

Estragon se přiblíží a nastaví nohu.

Druhou, čuně!

Estragon nastaví druhou.

Výš!

*Opírajíce se jeden o druhého, vrávorají napříč jevištěm.
Nakonec se Vladimírovi podaří obout Estragonovi botu.*

Zkus chodit.

Estragon chodí.

Tak co?

ESTRAGON Dobrý.

VLADIMÍR (vytáhne z kapsy provázek) Zašněrujem ji.

ESTRAGON (prudce) Ne, to ne, šněrovat ne, to ne!

VLADIMÍR Jak myslíš. Děláš chybu. Teď druhou.

Táž hra.

Tak co?

ESTRAGON Taky dobrý.

VLADIMÍR Netlačí tě?

ESTRAGON (zadupe) Ne. Zatím ne.

VLADIMÍR Tak si je nech.

ESTRAGON Jsou mi velký.

VLADIMÍR Třeba budeš mít jednou ponožky.

ESTRAGON To je fakt.

VLADIMÍR Tak co, necháš si je?

ESTRAGON Už mě to nebaví, furt o botách.

VLADIMÍR No jo, ale ...

ESTRAGON Dost. (Pauza) Přece jenom si sednu. (Hledá, kam by se posadil, nakonec zamíří ke svému obvyklému místu z prvního dějství)

VLADIMÍR Zrovna tam jsi seděl včera.

Ticho.

ESTRAGON Kdybych tak mohl spát.

VLADIMÍR Včera jsi spal.

ESTRAGON Zkusím to. (Stočí se jako plod v děložce, hlavu mezi nohy)

VLADIMÍR Počkej. (Přistoupí k Estragonovi a začne hlasitě zpívat)
Hají, hájí ...

ESTRAGON (zvedne hlavu) Ne tak nahlas.

VLADIMÍR (tišeji) Hájí, hájí, hájí, hájí, hájí, hájí, hájí ...

Estragon usne. Vladimír sundá sako a přehodí je Estragonovi přes ramena. Přechází křížem krážem po jevišti a mává rukama, aby se zahřál. Estragon sebou náhle trhne, vyskočí, udělá několik zmatených kroků. Vladimír k němu přiběhne a obejmě ho kolem ramen.

Tady, tady jsem ... neboj se.

ESTRAGON Ach.

VLADIMÍR Tady, tady ... už je po všem.

ESTRAGON Padal jsem.

VLADIMÍR Je po všem. Nemysli na to.

ESTRAGON Stál jsem na ...

VLADIMÍR Ne, ne, nic mi neříkej. Pojd', budeme chodit.

Uchopí Estragona za paži a chodí s ním po jevišti, dokud Estragon neodmítne pokračovat.

ESTRAGON Už dost. Jsem unavenej.

VLADIMÍR To tu budeš radši trčet a nic nedělat?

ESTRAGON Jo.

VLADIMÍR Jak myslíš. (Pustí Estragona, jde si pro sako, oblékne je)

ESTRAGON Pojd' pryč.

VLADIMÍR Nemůžeme.

ESTRAGON Proč?

VLADIMÍR Čekáme na Godota.

ESTRAGON Máš pravdu.

Vladimír začne nanovo přecházet pojevišti.

Nemůžeš to na chvíli zarazit?

VLADIMÍR Je mi zima.

ESTRAGON Přišli jsme moc brzy.

VLADIMÍR V podvečer.

ESTRAGON Ale noc nikde.

VLADIMÍR Přijde najednou, jako včera.

ESTRAGON A bude noc.

VLADIMÍR A budeme moct odejít.

ESTRAGON A pak zas den. (Pauza) A noc a den a noc a den.

VLADIMÍR (zastaví se, prudce se na Estragona oboří) Nechtěl bys už jednou dát pokoj? Začínáš mi lízt na nervy s tím svým skuhráním!

ESTRAGON Jdu pryč.

VLADIMÍR (všimne si Luckyho klobouku) Hele!

ESTRAGON Sbohem.

VLADIMÍR Luckyho klobouk! (Přistoupí ke klobouku) Hodinu tu chodím okolo a nevšimnu si ho! (Radostně) To je ohromný!

ESTRAGON Už mě neuvídiš.

VLADIMÍR Takže jsem se nemýlil, jsme tam co včera. Na správném místě. A je po starostech. (Zvedne Luckyho klobouk, prohlíží si ho, narovnává) To musel být krásný klobouk. (Nasadí si ho, svůj podává Estragonovi) Na.

ESTRAGON Co je?

VLADIMÍR Podrž to.

Estragon vezme Vladimírův klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě Luckyho klobouk. Estragon sundá klobouk a nasadí si Vladimírův. Svůj podává Vladimírovi. Vladimír vezme Estragonův klobouk. Estragon si oběma rukama upravuje na hlavě Vladimírův klobouk. Vladimír si nasadí Estragonův klobouk namísto Luckyho klobouku, který

podá Estragonovi. Estragon vezme Luckyho klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě Estragonův klobouk. Estragon si nasadí Luckyho klobouk namísto Vladimírova, který podá Vladimírovi. Vladimír vezme svůj klobouk. Estragon si oběma rukama upravuje na hlavě Luckyho klobouk. Vladimír si nasadí svůj klobouk namísto Estragonova, který podá Estragonovi. Estragon vezme svůj klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě svůj klobouk. Estragon si nasadí svůj klobouk namísto Luckyho klobouku, který podá Vladimírovi. Vladimír vezme Luckyho klobouk. Estragon si oběma rukama upravuje na hlavě svůj klobouk. Vladimír si nasadí Luckyho klobouk namísto svého, který podá Estragonovi. Estragon vezme Vladimírův klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě Luckyho klobouk. Estragon podá Vladimírovi jeho klobouk, Vladimír ho vezme a podá ho Estragonovi, který ho vezme a podá ho Vladimírovi, který ho vezme a odhodí. Celá scéna v živém tempu.

Padne mi?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR No ale co tomu říkáš? (Koketně otáčí hlavou a tváří se jako manekýn)

ESTRAGON Hnusný.

VLADIMÍR Ale ne víc než obvykle?

ESTRAGON Nemlich to samý.

VLADIMÍR Tak to si ho nechám. Můj mi neseděl. (Pauza) Jak bych to řekl. (Pauza) Škrábal mě.

ESTRAGON Já jdu pryč.

VLADIMÍR Nechceš si hrát?

ESTRAGON Hrát?

VLADIMÍR Mohli bychom si hrát na Pozza a Luckyho.

ESTRAGON Neznám.

VLADIMÍR Já budu Lucky a ty Pozzo.

Vladimír napodobuje Luckyho, prohýbajícího se pod tíhou zavazadel. Estragon ho ohromeně pozoruje.

Začni.

ESTRAGON Co mám začít?

VLADIMÍR Nadávej mi.

ESTRAGON Dobytku.

VLADIMÍR Hůř.

ESTRAGON Sviňáku. Hajzle.

Vladimír přešlapuje, hrbí se a couvá.

VLADIMÍR Řekni mi, abych myslel.

ESTRAGON Co?

VLADIMÍR Řekni: Mysli, čuně!

ESTRAGON Mysli. čuně.

Ticho.

VLADIMÍR Nemůžu!

ESTRAGON Dost.

VLADIMÍR Řekni mi, abych tancoval.

ESTRAGON Jdu pryč.

VLADIMÍR Tanči, čuně!

Zmítá se na místě Estragon rychle odejde.

Nemůžu! (Zvedne hlavu, uvědomí si Estragonovu nepřítomnost a vyrazí srdcervoucí výkřik) Gogo!

Ticho. Vladimír zmateně pobíhá po jevišti. Na scénu vpadne udýchaný Estragon a běží k Vladimírovi. Zůstanou stát na několik kroků od sebe.

Tady jsi!

ESTRAGON (lapá po dechu) Jsem proklet!

VLADIMÍR Kdes byl? Myslel jsem, žeš odešel navždy.

ESTRAGON Dole pod svahem. Jdou sem.

VLADIMÍR Kdo?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR Kolik jich je?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR (triumfálně) To je Godot! Konečně! (Něžně a radostně obejme Estragona a políbí ho) Gogo! To je Godot! Jsme zachráněný! Půjdemu mu naproti! Pojd'!

Táhne Estragona k portálu. Estragon se vzpírá, vyprostí se a běží na opačnou stranu.

Gogo! Vrať se!

Ticho. Vladimír pokračuje stejným směrem, u portálu se zastaví a zkoumá obzor. Estragon vpadne najeviště a utíká k Vladimírovi.

(otočí se) Vrátil ses!

ESTRAGON jsem zatracen.

VLADIMÍR Byls daleko?

ESTRAGON Dole pod svahem.

VLADIMÍR To že jsme na kopci.

ESTRAGON Jsou tam taky.

VLADIMÍR Jsme obklíčený!

Estragon ztratí hlavu, vrhne se k plátnu, tvořícímu zadní kulisu, zamotá se do něho a upadne.

Tam žádnéj východ není, pitomče!

Jde k Estragonovi a pomáhá mu na nohy. Táhne ho na rampu.

(gesto k obecenstvu) Tady není nikdo. Uteč tudy. Jdi. (Strká ho do orchestru)

Estragon couvá, zelený hrůzou.

Nechceš? No, to se dá pochopit. Počkej. (Zamyslí se)
Nezbývá než se schovat.

ESTRAGON Kam?

VLADIMÍR Za strom.

Estragon váhá.

Dělej! Za strom.

Estragon se běží schovat za strom. Vyčnívá na obě strany.

Ani se nehni.

Estragon vyjde zpoza stromu.

Ten strom není vážně k ničemu. (Estragonovi) Nezbláznil ses?

ESTRAGON (klidněji) Ztratil jsem hlavu. (Zahanbeně sklopí zrak)
Promiň. Už se to nestane. (Hrdě se napřímí) Uvidíš. Řekni,
co mám dělat.

VLADIMÍR Nedá se dělat nic.

ESTRAGON Ty se postavíš tadyhle.

*Vleče Vladimíra k pravému portálu. Natočí ho směrem
k cestě, zády k jevišti.*

Nehýbej se. A dávej majzla.

*Běží k levému portálu. Vladimír ho pozoruje přes rameno.
Estragon se zastaví, zkoumá obzor. Ohlédne se přes rameno.
Dívají se jeden na druhého.*

Zády k sobě, jako kdysi.

*Chvilí na sebe ještě civí, pak se otočí a zaujmou vhodný
postoj. Dlouhé ticho.*

Vidíš něco?

VLADIMÍR (se otočí) Cože?

ESTRAGON (hlasitěji) Jestli něco vidíš.

VLADIMÍR Ne.

ESTRAGON Já taky ne.

Číhají. Dlouhé ticho.

VLADIMÍR Jestli ses nespletl.

ESTRAGON (se otočí) Cože?

VLADIMÍR (hlasitěji) Jestli ses nespletl.

ESTRAGON Nekřič tak.

Číhají. Dlouhé ticho. Otočí se oba současně.

ESTRAGON I VA...

VLADIMÍR K

VLADIMÍR Promiň.

ESTRAGON Jen mluv.

VLADIMÍR Ale ne, mluv ty.

ESTRAGON Ty mluv.

VLADIMÍR Přerušil jsem tě.

ESTRAGON Naopak, já tebe.

Vztekle se pozorují.

VLADIMÍR Nedělej fóry.

ESTRAGON Nebuď mezek.

VLADIMÍR (stoupne hlasem) Dokonči to.

ESTRAGON (stoupne hlasem) Ty to dokonči.

Ticho. Postoupí jeden k druhému, zastaví se.

VLADIMÍR Ty blbče.

ESTRAGON To je ono, budeme si nadávat.

Výměna nadávek. Ticho.

A teď se udobříme.

VLADIMÍR Gogo!

ESTRAGON Dando!

VLADIMÍR Podej mi ruku!
ESTRAGON Tady!
VLADIMÍR Pojď na mou hruď!
ESTRAGON Na hruď?
VLADIMÍR (otevře náruč) Sem!
ESTRAGON Jedem.

Obejmou se. Ticho.

VLADIMÍR Jak ten čas letí, když je sranda.

Ticho.

ESTRAGON Co budem dělat teď?
VLADIMÍR Než přijde.
ESTRAGON Než přijde.

Ticho.

VLADIMÍR Co takhle rozcvičku?
ESTRAGON Trochu pohybu.
VLADIMÍR Rozproudit krev.
ESTRAGON Uvolnit svaly.
VLADIMÍR Napnout svaly.
ESTRAGON Uvolnit svaly.
VLADIMÍR Zahřát se.
ESTRAGON Uklidnit.
VLADIMÍR Jde se na věc.

Začne poskakovat. Estragon ho napodobí.

ESTRAGON (zastaví se) Už dost. Jsem unavenej.
VLADIMÍR (zastaví se) Nejsm v tom. Zkusíme dechový cvičení.
ESTRAGON Radši bych nedejchal.
VLADIMÍR máš pravdu. (Pauza) Zkusím aspoň dělat strom, kvůli rovnováze.
ESTRAGON Strom?

VLADIMÍR (vrávorá na jedné noze a dělá strom. Zastaví se) Teď ty.

ESTRAGON (vrávorá na jedné noze a dělá strom) Myslíš, že mě
Bůh vidí?

VLADIMÍR Musíš zavřít oči.

ESTRAGON (zavře oči a zavrávorá o poznání víc. Přestane dělat
strom a zvolá z plna hrdla, ruce nad hlavou) Bože, smiluj
se nade mnou!

VLADIMÍR (dotčen) A co já?

ESTRAGON Nade mnou! Nade mnou! Smilování!

*Vejde Pozzo a Lucky. Pozzo mezitím oslepl Lucky s týmž
nákladem jako v prvním dějství. Stejný provaz, ale podstatně
kratší, aby umožnil slepému Pozzovi sledovat Luckyho.
Lucky má nový klobouk. Když spatří Vladimíra a Estragona,
zastaví se. Pozzo pokračuje v cestě a narazí do Luckyho.
Vladimír a Estragon ustupují Pozzo se zachytí Luckyho,
který pod novou tíhou zakolísá.*

POZZO Co je? Kdo to křičel?

*Lucky pouští věci z rukou, padá a strhává sebou Pozza. Oba
zůstanou nehybně ležet mezi zavazadly.*

ESTRAGON To je Godot?

VLADIMÍR Jdou jako na zavolanou.

Následován Estragonem, zamíří k hromadě na zemi.

Konečně posila.

POZZO (hluše) Pomoc.

VLADIMÍR Už jsme začínali ochabovat. Teď máme závěr večera
zajištěný.

POZZO Pomoc!

ESTRAGON Volá o pomoc.

VLADIMÍR Nejsme už sami. Celý večer čekáme na noc. Čekáme na
Godota, čekáme na ... Čekáme. Celý večer čekáme, bojujeme

ze všech sil. Teď je konec. Nadešel zítřek.
POZZO Pomoc!
VLADIMÍR Už teď ubíhá čas docela jinak. Slunce zapadne, vyjde
měsíc - a my odejdeme.
POZZO Smilování.
VLADIMÍR Chudák Pozzo.
ESTRAGON Věděl jsem, že je to on.
VLADIMÍR Kdo?
ESTRAGON Godot.
VLADIMÍR Ale to není Godot.
ESTRAGON To není Godot?
VLADIMÍR To není Godot.
ESTRAGON A kdo je to?
VLADIMÍR To je Pozzo.
POZZO To jsem já! To jsem já! Pomozte mi vstát!
VLADIMÍR Nemůže vstát.
ESTRAGON Pojď pryč.
VLADIMÍR Nemůžeme.
ESTRAGON Proč?
VLADIMÍR Čekáme na Godota.
ESTRAGON Máš pravdu.
VLADIMÍR Možná že má pro tebe kosti.
ESTRAGON Kosti?
VLADIMÍR Z kuřete. Nevzpomínáš si?
ESTRAGON To byl on?
VLADIMÍR No.
ESTRAGON Zepetej se ho.
VLADIMÍR Nepomůžem mu napřed?
ESTRAGON S čím?
VLADIMÍR Aby mohl vstát.
ESTRAGON On nemůže vstát?
VLADIMÍR Říká, že chce vstát.

ESTRAGON Tak at' vstane.

VLADIMÍR Nemůže.

ESTRAGON Co je mu?

VLADIMÍR Nevím.

Pozzo se svíjí, sténá, bije pěstmi do země.

ESTRAGON Co mu napřed říct o ty kosti? Když nebude chtít, tak ho tu necháme.

VLADIMÍR Chceš říct, že ho máme v hrsti.

ESTRAGON No.

VLADIMÍR Něco jako ochota za ochotu.

ESTRAGON Jo.

VLADIMÍR To nevypadá hloupě. Ale bál bych se jednoho.

ESTRAGON Čeho?

VLADIMÍR Aby se nenamíchl Lucky. Ten by s náma vyběhl.

ESTRAGON Lucky?

VLADIMÍR Jak tě včera zkopal.

ESTRAGON Říkám ti, že jich bylo deset.

VLADIMÍR Ale ne, předtím, ten co tě nakopl.

ESTRAGON On je tady?

VLADIMÍR Koukni támhle. (Gesto) Teď je nehybněj. Ale každou chvíli se může rozzuřit.

ESTRAGON Co takhle dát mu lekci? Oba dohromady.

VLADIMÍR Chceš říct sesypat se na něj, dokud spí.

ESTRAGON No.

VLADIMÍR To by nebylo marný. Ale ruku na srdce, dokážeme to?

Spí vůbec? (Pauza) Lepší bude pomoci Pozzovi, dokud o to stojí, a spolehnout se na jeho uznanost.

ESTRAGON Ale on ...

VLADIMÍR Ztrácíme čas žvaněním. (Pauza. Rázně) Udělejme něco, dokud máme příležitost. To se nestává každý den, aby od nás někdo něco potřeboval. Teda ne, že by to potřeboval

zrovna od nás. Jiní by to zvládli taky a možná líp. Volání o pomoc, který slyšíme, je určený spíš celému lidstvu. Ale v tuhle chvíli a na tomhle místě jsme lidstvo my, ať se nám to líbí nebo ne. Využijme toho, dokud je čas. Můžeme projednou důstojně reprezentovat plemeno, ve kterém jsme se osudově ocitli. Co ty na to? (Pauza) Je ovšem pravda, že když tu tak stojíme a vážíme všechny pro a proti, děláme taky čest svému údělu. Takový tygr se vrhne na pomoc svým bratrům bez jediné úvahy. Anebo uteče do nejhustšího křoví. Ale o to nejde. Jde o tohle: co tu vlastně děláme. A máme štěstí, neboť známe odpověď. Ano, v tomhle obrovském, nesmírném zmatku je jedna věc jasná. Čekáme, až přijde Godot.

ESTRAGON To je fakt.

VLADIMÍR Nebo noc. (Pauza) Přišli jsme zkrátka na schůzku. Nejsme svatí, ale jsme na schůzce. A kolik lidí tohle o sobě může říct?

ESTRAGON Fůra.

VLADIMÍR Myslíš?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR Možný to je.

POZZO Pomoc!

VLADIMÍR Jisté ovšem je, že v takové situaci máme spoustu volného času, což nás nutí zaplňovat ho způsobem, který se může na první pohled zdát, jak bych to řekl, rozumný, ale na který jsme zvyklí. Na to mi můžeš říct, že jde především o to, zachovat si zdravý rozum. To je hotová věc. Ale někdy se ptám sám sebe, jestli už tak jako tak nebloudí nekonečnou nocí a temnotou. Sleduješ mě?

ESTRAGON Všichni se rodíme jako cvoci. Něktěrej m to zůstane.

POZZO Pomoc! Zaplatím vám!

ESTRAGON Kolik?

POZZO Sto franků.

ESTRAGON To je málo.

VLADIMÍR To bych netvrdil.

ESTRAGON Tobě se to zdá dost?

VLADIMÍR Myslím tvrdit, že jsem se narodil cvok. Ale o to nejde.

POZZO Dvě stě.

VLADIMÍR Čekáme. Nudíme se. (Zvedne ruku) Ale ano, nic neříkej, nudím se hrozně, to je hotová věc. Dobře. Pak se nám nabídne povyražení a co my uděláme? Málem si ho necháme ujít. Jde se na věc. (Zamíří k Pozzovi, zastaví se) Za chvíli se všechno rozplyne a budeme nanovo sami, sami uprostřed samoty. (Zasní se)

POZZO Dvě stě!

VLADIMÍR Už jdem.

Pokouší se zvednout Pozza, nedaří se mu to, obnoví své úsilí, klopýtá v zavazadlech, upadne, pokouší se vstát, nedaří se mu to.

ESTRAGON Nejste všichni krapet šáhlý?

VLADIMÍR Pomoc!

ESTRAGON Já jdu pryč.

VLADIMÍR Neopouštěj mě! Oni mě zabijou!

POZZO Kde to jsem?

VLADIMÍR Gogo!

POZZO Pomoc!

VLADIMÍR Pomoz mi!

ESTRAGON Jdu pryč.

VLADIMÍR Napřed mi pomoz. Pak půjdeme, oba.

ESTRAGON Ruku na to?

VLADIMÍR Přísahám!

ESTRAGON A nikdy se nevrátíme.

VLADIMÍR Nikdy!

ESTRAGON Půjdem do Ariège.

VLADIMÍR Kam budeš chtít.

POZZO Tři sta! Čtyři sta!

ESTRAGON Vždycky jsem si chtěl vyrazit do Ariège.

VLADIMÍR Vyraziš si.

ESTRAGON Kterej z vás to tak prdí?

VLADIMÍR Pozzo.

POZZO To jsem já! To jsem já! Smilování!

ESTRAGON To je hnus.

VLADIMÍR Rychle! Podej mi ruku.

ESTRAGON Já jdu pryč. (Pauza. Hlasitěji) Jdu pryč.

VLADIMÍR Jak chceš. Koneckonců, zvednu se taky sám. Pokouší se
vstát, upadne) dřív nebo pozdějc.

ESTRAGON Co je ti?

VLADIMÍR Padej vocaď.

ESTRAGON Ty tady zůstaneš?

VLADIMÍR Prozatím.

ESTRAGON Hele, vstaň, uženeš si rýmu.

VLADIMÍR O mě se nestarej.

ESTRAGON Neblbni, Dando, nebuď jak malej. (Podává Vladimírovi
ruku) Vstávej.

VLADIMÍR (rychle ji uchopí) Táhni!

Estragon zatáhne, klopýtne a upadne. Dlouhé ticho.

POZZO Pomoc!

VLADIMÍR Jsme tady.

POZZO Kdo jste?

VLADIMÍR Lidé.

Ticho.

ESTRAGON Není to marný, krapet si dáchnout.

VLADIMÍR Můžeš vstát?

ESTRAGON Nevím.

VLADIMÍR Zkus to.
ESTRAGON Za chvíli.

Ticho.

POZZO Co se stalo?
VLADIMÍR (prudce) Zavři klapáčku, šmejde! Buzerant! Myslí jenom
na sebe.
ESTRAGON Co kdybychom zkusili spát?
VLADIMÍR Slyšels ho? Chce vědět, co se stalo!
ESTRAGON Nech ho bejt. Spi.

Ticho.

POZZO Smilování! Smilování!
ESTRAGON (nadskočí) Co? Co je?
VLADIMÍR Spal jsi?
ESTRAGON Myslím že jo.
VLADIMÍR To ten sajrajt. Pozzo.
ESTRAGON Řekni mu, ať drží hubu! Nabourej mu ciferník!
VLADIMÍR (buší do Pozza) Máš dost? Zavřeš tu tlamu? Ksindle!

*Pozzo se s výkřiky bolesti vyprostí a odplazí se o kus dál.
Čas od času před sebou zašátrá slepeckými pohyby a volá
Luckýho. Vladimír opřený o loket, ho sleduje pohledem.*

Utekl.

Pozzo se zhroutí. Ticho.

Upadl.

Ticho.

ESTRAGON Co budem dělat?
VLADIMÍR Kdybych se k němu mohl dostat.
ESTRAGON Nechod' pryč!
VLADIMÍR Co kdybych na něj zavolal?
ESTRAGON To je ono. Zavolej.

VLADIMÍR Pozzo! (Pauza) Pozzo! (Pauza) Neodpovídá.

ESTRAGON Počkej, oba.

ESTRAGON $\frac{I}{K}$ Pozzo! Pozzo!

VLADIMÍR Pohnul se.

ESTRAGON Víš určitě, že se jmenuje Pozzo?

VLADIMÍR (s úzkostí) Pane Pozzo! Vrať se! Nic ti neuděláme!

ESTRAGON Co takhle zkusit nějaký jiný?

VLADIMÍR Jenom aby nebyl zraněnej.

ESTRAGON To by mohla bejt psina.

VLADIMÍR Co by mohla bejt psina?

ESTRAGON Zkusit nějaký jiný jména, jedno po druhým. Zabili bysme čas a nakonec bychom se určitě trefili.

VLADIMÍR Říkám ti, že se jmenuje Pozzo.

ESTRAGON To se uvidí. Počkej. (Přemýšlí) Ábele! Ábele!

POZZO Pomoc!

ESTRAGON Aha?

VLADIMÍR Pomalu mi začíná lízt z krku, tenhle motivek.

ESTRAGON Možná že se ten druhej jmenuje Kain. (Volá) Kaine!
Kaine!

POZZO Pomoc!

ESTRAGON Je tu celý lidstvo. (Pauza) Koukni na ten mráček.

VLADIMÍR (vzhlédne) Kde?

ESTRAGON Táhle, přímo nad tebou.

VLADIMÍR A co? (Pauza) Co je na něm tak pozoruhodnýho?

ESTRAGON Pojď vymyslet něco jinýho.

VLADIMÍR Zrovna ti to chci navrhnout.

ESTRAGON Ale co?

VLADIMÍR To je to.

Ticho.

ESTRAGON Co kdybysme vstali?

VLADIMÍR Můžeme to zkusit.

Vstanou.

ESTRAGON Není to tak těžký.

VLADIMÍR Stačí jenom chtít.

ESTRAGON A co teď?

POZZO Pomoc?

ESTRAGON Pojd' pryč.

VLADIMÍR Nemůžeme.

ESTRAGON Proč?

VLADIMÍR Čekáme na Godota.

ESTRAGON Máš pravdu. (Pauza) Co budem dělat?

POZZO Pomoc!

VLADIMÍR Co kdybychom mu pomohli?

ESTRAGON Jak?

VLADIMÍR Chce vstát.

ESTRAGON A co?

VLADIMÍR Chce, abychom mu pomohli.

ESTRAGON Tak mu pomůžem, no. Na co čekáme?

Pomůžou Pozzovi vstát, odstoupí. Pozzo upadne.

VLADIMÍR Musíme ho podepřít.

Táž hra. Pozzo zůstane stát, drží se Vladimíra a Estragona kolem krku.

Musí si napřed zvyknout. (Pozzovi) Jak je vám?

POZZO Kdo jste?

VLADIMÍR Vy nás nepoznáváte?

POZZO Jsem slepý.

Ticho.

ESTRAGON Možná že vidí do budoucnosti.

VLADIMÍR (Pozzovi) Odkdy?

POZZO Míval jsem velmi dobrý zrak ... A vy, vy jste přátelé?

ESTRAGON (hlučně se směje) Ptá se, jestli jsme přátelé!
VLADIMÍR Myslí jeho přátelé.
ESTRAGON A jsme?
VLADIMÍR Pomohli jsme mu.
ESTRAGON Jasně! Copak bysme mu pomáhali, kdybychom nebyli
přátelé?
VLADIMÍR Možná.
ESTRAGON To je tutovka.
VLADIMÍR Zbytečné se přít.
POZZO Vy nejste lupiči?
ESTRAGON Lupiči! Vypadáme snad jako lupiči?
VLADIMÍR Vždyť je slepý.
ESTRAGON A jo. To je fakt. (Pauza) Aspoň to tvrdí.
POZZO Nenechávejte mě tu.
VLADIMÍR To nepřipadá v úvahu.
ESTRAGON Zatím.
POZZO Kolik je hodin?
ESTRAGON (zkoumá nebe) Takovejch ...
VLADIMÍR Sedm? Osm?
ESTRAGON Záleží na sezóně.
POZZO Je večere?

Ticho. Vladimír a Estragon pozorují západ slunce.

ESTRAGON Jako by stoupalo.
VLADIMÍR To není možný.
ESTRAGON Co když svítá?
VLADIMÍR Neblázni. Tam je západ.
ESTRAGON Co ty o tom víš?
POZZO (s úzkostí) Je večer?
VLADIMÍR Ostatně se ani nehlo.
ESTRAGON Říkám ti, že stoupá.
POZZO Proč neodpovídáte?
ESTRAGON Protože vám nechcem říct nějakou koninu.

VLADIMÍR (povzbudivě) Je večer, pane, je určitě večer. Kamarád tady se mě pokouší zviklat a musím přiznat, že jsem trochu zaváhal. Ale neprožil jsem zbytečně celý ten dlouhý den a můžu vás ubezpečit, že jeho čas se nachýlil. (Pauza) Jak se cítíte?

ESTRAGON Jak dlouho ho budem takhle držet?

Oba ho napůl pustí, Pozzo se začne kácet. Zachytí ho.

Nejsme žádný atlanti.

VLADIMÍR Říkal jste, že jste míval moc dobrý zrak?

POZZO Ano. Velmi dobrý zrak.

Ticho.

ESTRAGON (podrážděně) Tak pokračujte!

VLADIMÍR Nech ho. Nevidíš, že vzpomíná na své štěstí? (Pauza)

Memoria praeteritorum bonorum - musí to být trapný.

POZZO Ach ano, velmi dobrý.

VLADIMÍR A to se vám stalo zničehonic?

POZZO Velmi dobrý.

VLADIMÍR Ptal jsem se, jestli se vám to stalo zničehonic.

POZZO Jednoho dne jsem se probudil slepý jako osud. (Pauza) Občas si říkám, zdali ještě nespím.

VLADIMÍR Kdy?

POZZO Nevím.

VLADIMÍR Ale ne dřív než včera?

POZZO Neptejte se mě. Slepci nevnímají čas. (Pauza) Nevědí, co pojem času znamená.

VLADIMÍR Vida. Myslel bych, že je to naopak.

ESTRAGON Já jdu pryč.

POZZO Kde to jsme?

VLADIMÍR Nevím.

POZZO Nejsme na místě zvaném Na prkně?

VLADIMÍR Neznám.

POZZO Jak to tu vypadá?
VLADIMÍR (rozhlédne se) To se nedá popsat. Ničemu se to nepodobá.
Nic tu není. Je tu strom.
POZZO Tak to není Na prkně.
ESTRAGON (prohýbaje se pod tíhou těla) A tys mluvil o povražení.
POZZO Kde je můj sluha?
VLADIMÍR Je tady.
POZZO Proč neodpovídá, když ho volám?
VLADIMÍR Nevím. Vypadá, že spí. Možná je mrtvý.
POZZO Co se vlastně stalo?
VLADIMÍR Upadli jste. Oba.
POZZO Jděte se podívat, jestli není raněn.
VLADIMÍR Nemůžeme vás pustit.
POZZO Stačí, když půjde jeden.
VLADIMÍR (Estragonovi) Jdi se podívat.
POZZO Ano, ať jde váš přítel. Hrozně páchne. (Pauza) Na co čeká?
VLADIMÍR Na co čekáš?
ESTRAGON Na Godota.
VLADIMÍR A co má udělat?
POZZO Napřed ať zatáhne za provaz, přirozeně tak, aby ho neuškrtil.
Obvykle to stačí. Pokud ne, ať ho několikrát kopne do
pohlaví a do obličeje.
VLADIMÍR Vidiš, není se čeho bát. A navrch máš možnost dát mu
nakládačku.
ESTRAGON A když se bude bránit?
POZZO Nikdy se nebrání.
VLADIMÍR Přijdu ti na pomoc.
ESTRAGON Nepouštěj mě z očí. (Zamíří k Luckymu)
VLADIMÍR Koukni se napřed, jestli je živý. Nemá cenu do něj řezat,
jestli je mrtvej.
ESTRAGON (nakloní se k Luckymu) Dejhá.
VLADIMÍR Tak spust'.

V náhlém záchvatu zuřivosti začne Estragon řvát a zahrne Luckyho kopanci. Vzápětí se však uhodí do nohy a s nářkem se odbelhá. Lucky se probere k vědomí.

ESTRAGON (na jedné noze) Doprdele!

POZZO Co se stalo?

VLADIMÍR Kamarád se praštil.

POZZO A Lucky?

VLADIMÍR Takže je to on?

POZZO Cože?

VLADIMÍR Je to Lucky.

POZZO Nerozumím vám.

VLADIMÍR A vy jste Pozzo.

POZZO Zajistě, že jsem Pozzo.

VLADIMÍR Ti samí jako včera?

POZZO Jako včera?

VLADIMÍR Viděli jsme se včera. Nevzpomínáte si?

POZZO Nevzpomínám si, že bych včera někoho potkal. Zítra si ovšem nevzpomenu, že jsem někoho potkal dnes. Nepočítejte s tím, že vás budu informovat. A dost už o tom. Vstávat!

VLADIMÍR Vedl jste ho na trh do Saint-Sauveur. Mluvil jste s námi. On tancoval. A myslel. A vy jste viděl.

POZZO trváte-li na tom. Pusťte mě, prosím.

Vladimír odstoupí.

Vstávat!

Lucky vstává, sbírá zavazadla.

VLADIMÍR Už vstává.

POZZO Dobře dělá.

VLADIMÍR Kam máte namířeno?

POZZO O podobné věci se nestarám.

VLADIMÍR Hrozně jste se změnil.

Lucky, obtížený zavazadly, se postaví před Pozza.

POZZO Bič!

*Lucky odloží zavazadla, hledá bič, najde ho, podá Pozzovi,
uchopí zavazadla.*

Pro vaz!

*Lucky odloží zavazadla, vloží Pozzovi do dlaně provaz,
uchopí zavazadla.*

VLADIMÍR Co je v tom kufru?

POZZO Písek. (Škubne provazem) Kupředu!

Lucky se pohne, Pozzo jej následuje.

VLADIMÍR Nechoďte ještě.

POZZO (zastaví se) Odcházím.

VLADIMÍR Co děláte, když upadnete a nablízku nikdo není?

POZZO Čekáme, dokud nemůžeme vstát. Pak pokračujeme v cestě.

VLADIMÍR Řekněte mu, ať zaspívá. Než odejdete.

POZZO Komu?

VLADIMÍR Luckymu.

POZZO Zaspívá?

VLADIMÍR Nebo aby myslel. Nebo recitoval.

POZZO Vždyť je němý.

VLADIMÍR Němý?

POZZO Samozřejmě. Nemůže ani sténat.

VLADIMÍR Němý! Odkdy?

POZZO (vztekle) Pořád ještě nemáte dost svých stupidních otázek?

To je k zbláznění! Kdy! Kdy! Jednoho dne, to vám nestačí?
Jednoho dne, který se neliší od jiných, oněměl, jednoho
dne jsem oslepl, jednoho dne ohluchneme, jednoho dne jsme
se narodili, jednoho dne zemřeme, jednoho téhož dne, v téže
chvíli, to vám nestačí? (Soustředěně) Rodí obkročmo nad
hrobem, na okamžik zazáří den a nanovo je noc. (Škubne
provazem) Kupředu!

Lucky a Pozzo odcházejí. Vladimír je sleduje až na okraj jeviště, dívá se za nimi. Hluk pádu, zdůrazněný Vladimírovou mimikou. Ticho. Vladimír zamíří k spícímu Estragonovi, chvíli ho pozoruje. Nato ho vzbudí.

ESTRAGON (po několika vyděšených pohybech a nesouvislých slovech) Proč mě nikdy nenecháš spát?

VLADIMÍR Cítil jsem se osamělý.

ESTRAGON Zdálo se mi, že jsem šťastný.

VLADIMÍR Zabíls čas.

ESTRAGON Zdálo se mi, že ...

VLADIMÍR Mlč! (Pauza) Zajímalo by mě, jestli je opravdu slepý.

ESTRAGON Kdo?

VLADIMÍR Tvrdil by opravdový slepec, že nevnímá čas?

ESTRAGON Kdo?

VLADIMÍR Pozzo.

ESTRAGON On je slepej?

VLADIMÍR Říkal to.

ESTRAGON No a?

VLADIMÍR No a mně se zdálo, že nás vidí.

ESTRAGON Co se zdá, je sen. (Pauza) Pojď pryč. Nemůžeme. Máš pravdu. (Pauza) Jseš si jistej, že to nebyl on?

VLADIMÍR Kdo?

ESTRAGON Godot.

VLADIMÍR Ale kdo?

ESTRAGON Pozzo.

VLADIMÍR Jasně že ne! (Pauza) Určitě ne.

ESTRAGON Přece jenom vstanu. (Namáhavě se zvedá) Au!

VLADIMÍR Už nevím, co si mám myslet.

ESTRAGON Sakra nohy. (Sedne si, pokouší se zout boty) Pomož mi!

VLADIMÍR Spal jsem snad, zatímco jiní trpěli? Spím snad teď? Co řeknu zítra, až si budu myslet, že jsem se probudil, o tomhle

dni? Že jsem tu se svým přítelem Estragonem čekal až do setmění na Godota? Že přišel Pozzo se svým nosičem a mluvil s námi? Nejspíš. Ale co na tom všem bude pravdy?

Estragon se po marném boji s botami stočí do klubička a usne. Vladimír ho pozoruje.

Ten nebude vědět nic. Bude mi vyprávět, jak ho zmlátili, a já mu dám mrkev. (Pauza) Obkročmo nad hrobem. Na dně jámy hrobník zasněně přiloží kleště. Máme čas stárnout. Vzduch je plný našeho křiku. (Naslouchá) Ale zvyk je mocné dusítko. (Dívá se na Estragona) Na mě se taky někdo dívá a říká si, spí a neví o tom. (Pauza) Už nemůžu dál. (Pauza) Co jsem to řekl?

Vzrušeně přechází sem tam, zastaví se u levého portálu a hledí do dálky. Zprava vejde Chlapec ze včerejška. Zastaví se. Ticho.

CHLAPEC Pane ...

Vladimír se otočí.

Pan Albert?

VLADIMÍR Tak znovu. (Pauza) Nepoznáváš mě?

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Byls tu včera?

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Dneska jsi tu poprvé.

CHLAPEC Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Jdeš od pana Godota.

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Dnes večer nepřijde.

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Ale přijde zítra.

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Určitě.

CHLAPEC Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Jestlipaks někoho potkal?

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Dva ... (Váhá) ... dva lidi.

CHLAPEC Neviděl jsem nikoho, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Co dělá pan Godot? (Pauza) Slyšíš?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Co dělá?

CHLAPEC Nic nedělá, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Jak se daří bratrovi?

CHLAPEC Je nemocný, pane.

VLADIMÍR Možná to byl on, včera.

CHLAPEC Nevím, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Nosí pan Godot vousy?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Světlé, nebo ... (Váhá) ... černé?

CHLAPEC (váhá) Myslím, že bílé, pane.

Ticho.

VLADIMÍR Slitování.

Ticho.

CHLAPEC Co mám vyřídit panu Godotovi, pane?

VLADIMÍR Řekni mu ... (Odmlčí se) Řekni mu, žes mě viděl a že ...
(Přemýšlí) ... žes mě viděl.

Ticho. Vladimír postoupí k Chlapci. Chlapec krok za krokem ustupuje. Vladimír se zastaví. Chlapec se zastaví.

Řekni, víš určitě, že mě vidíš? Neřekneš mi zítra, žes mě nikdy neviděl?

Ticho. Vladimír náhle skočí směrem k Chlapci; ten včas zareaguje a úprkem zmizí. Ticho. Slunce zapadne, vychází měsíc. Vladimír zůstává bez hnutí Estragon se probudí, zuje boty, vezme je do rukou, vstane a odnese je na okraj rampy. Zamíří k Vladimírovi a chvíli jej pozoruje.

ESTRAGON Co je ti?

VLADIMÍR Nic.

ESTRAGON Jdu pryč.

VLADIMÍR Já taky.

Ticho.

ESTRAGON Spal jsem dlouho?

VLADIMÍR Nevím.

Ticho.

ESTRAGON Kam půjdem?

VLADIMÍR Ne moc daleko.

ESTRAGON Proč ne? Proč nejít někam daleko, daleko odtud?

VLADIMÍR Nemůžeme.

ESTRAGON Proč ne?

VLADIMÍR Musíme být zítra zpátky.

ESTRAGON Proč?

VLADIMÍR Čekat na Godota.

ESTRAGON máš pravdu. (Pauza) Nepřišel?

VLADIMÍR Ne.

ESTRAGON Teď už je moc pozdě.

VLADIMÍR Ano. Je noc.

ESTRAGON A co kdybychom to nechali plavat? (Pauza) Co

kdybychom to nechali plavat?
VLADIMÍR Potrestal by nás. (Pauza. Dívá se na strom) Jenom strom
žije.
ESTRAGON (dívá se na strom) Co je to?
VLADIMÍR Strom.
ESTRAGON Ale co za strom?
VLADIMÍR Nevím. Vrba.
ESTRAGON Pojď sem. (Vleče Vladimíra ke stromu)

Ticho.

Co se takhle oběsit?
VLADIMÍR Na čem?
ESTRAGON Nemáš kousek provazu?
VLADIMÍR Ne.
ESTRAGON Takže je to v tahu.
VLADIMÍR Pojď pryč.
ESTRAGON Počkej, pásek.
VLADIMÍR Ten je moc krátkej.
ESTRAGON Zatáhneš mě za nohy.
VLADIMÍR A kdo zatáhne mě?
ESTRAGON To je fakt.
VLADIMÍR Počkej, ukaž.

*Estragon odváže provaz, který má místo pásku. Příliš volné
kalhoty spadnou ke kotníkům. Zkoumají provaz.*

No, možná by to šlo. Ale udrží nás?
ESTRAGON To se pozná. Chyt' to.

*Každý uchopí provaz za jeden konec a táhnou. Provaz se
přetrhne. Zavravorají, málem upadnou.*

VLADIMÍR Není k ničemu.

Ticho.

ESTRAGON Říkáš, že musíme bejt zítra zpátky?

VLADIMÍR Jo.

ESTRAGON Vemem pořádněj provaz.

VLADIMÍR Snad.

Ticho.

ESTRAGON Dando.

VLADIMÍR Jo.

ESTRAGON Já už takhle nemůžu.

VLADIMÍR Ano. To se říkává.

ESTRAGON Co kdybysme šli od sebe? Možná by to bylo lepší.

VLADIMÍR Zítřa se oběsíme. (Pauza) Ledaže by přišel Godot.

ESTRAGON A když přijde?

VLADIMÍR Budeme spasení. (Sundá Luckyho - svůj - klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá v něm rukou, zatřese jím, nasadí si ho)

ESTRAGON Tak jdem?

VLADIMÍR Natáhni si kalhoty.

ESTRAGON Cože?

VLADIMÍR Kalhoty.

ESTRAGON Proč bych si měl stahovat kalhoty?

VLADIMÍR Natáhni si kalhoty.

ESTRAGON A jo. (Natáhne si kalhoty)

Ticho.

VLADIMÍR Tak jdem?

ESTRAGON Jdem.

Nehýbají se.

Opona

